

Giới thiệu Tinh Hạch Đầu Thiên

Truyện Tinh Hạch Đầu Thiên của tác giả Linh Hương Tuyết Bích là một truyện tiên hiệp, dị giới, xuyên không.

Thanh niên Tần Thiên vốn đang du lịch ở Địa Cầu bỗng nhiên xuyên đến thế giới Tinh Hạch. Vào lúc Tinh Hạch thức tỉnh, hắn mới biết người khác chỉ có một cái, còn hắn thì cực kỳ quái khi có đến một ... đôi Tinh Hạch ... Đoán kinh cốt, cửu tinh viên, chân hạch động, thần trùng thiên

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đầu Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vượt ngục (Thượng)

Địch... Địch... Địch

Còi báo động chói tai không ngừng vang lên, phá vỡ đêm tối yên lặng.

- Toàn bộ đều ngồi xuống, ngồi xổm xuống, không nên cử động, không nên cử động, ai chạy loạn, viên đạn không có mắt.

Loa phóng thanh trên quảng trường không ngừng truyền đến âm thanh hô to.

Tiếng súng không ngừng truyền đến.

- Ngồi xổm xuống, đều ôm đầu ngồi xổm xuống.

Nhiều đội binh sĩ vũ trang tay cầm súng tự động xông vào trong sân rộng.

Trên quảng trường vốn lộn xộn người lộn loạn, thời gian dần qua trở nên ngay ngắn trật tự lên.

Chỉ thấy hơn mười đèn pha chiếu vào trong sân rộng, sáng như ban ngày.

- Mọi người im lặng, ta là trưởng ngục Chu Trường Dân của ngục giam Hạ Long sơn, vừa rồi có người chạy trốn, hiện tại chúng ta đang trong đuổi bắt, các người tốt nhất an phận một chút, bằng không thì chúng ta sẽ không khách khí.

Trong thanh âm mang theo nộ khí.

Trên quảng trường, phạm nhân nhìn xem binh sĩ chung quanh toàn bộ vũ trang, nguyên một đám rùng mình.

Ngục giam Hạ Long sơn ở trong một khe vực, tứ phía đều là rừng sâu núi thẳm. Bên trong giam giữ các loại trọng phạm, tại đây trú đóng hai binh doanh, đề phòng sâm nghiêm.

Bình thường rừng sâu núi thẳm an tĩnh, lúc này lại dị thường náo động, không ngừng truyền đến tiếng la cùng tiếng chó sủa. Toàn bộ binh sĩ vũ trang không ngừng ở trong rừng tìm kiếm.

Trong rừng, một thanh niên mặc đồng phục cảnh sát không ngừng chạy trốn, trên tay hắn cầm súng cảnh sát, dưới quần áo có một bọc nhỏ.

Ở trong rừng già chạy trốn, các loại thực vật không ngừng ở trên người hắn xẹt qua, lưu lại các vết máu, nhưng hắn không rên một tiếng, không ngừng đi về phía trước. Thịnh thoảng còn có thể dừng bước lại, từ trong bọc lấy ra một mảnh đá, đá bị mài như dao sắc bén, từ trên một loại thực vật gầy ra một ít nước, sau đó bôi lên ở trên người, tuy như vậy để cho miệng vết thương đau nhức vô cùng, nhưng mà hắn không rên một tiếng, nước dịch kia đã che kín mùi trên người hắn, nước lợ sắc cùng tơ máu trên người lẫn lộn chung một chỗ, thoát nhìn đặc biệt ghê rợn.

Một buổi tối đi qua, nhân viên lòng bất không thu hoạch được gì.

Lúc này trong văn phòng ngục trưởng ngồi một đám người, nguyên một đám mặt sắc nghiêm túc.

Trưởng ngục giam Chu Trường Dân không ngừng hút thuốc, mắt nhìn mọi người trong văn phòng, nặng trĩu nói:

- Các đồng chí, lần này một phạm nhân tên là Tần Thiên chạy trốn, tình huống rất nghiêm trọng, hồi báo tình huống lần này đi.

Chờ trưởng ngục giam nói xong, phía dưới một cảnh ti bắt đầu nói:

- Lần phạm nhân chạy trốn này tên là Tần Thiên, năm nay 24 tuổi, cô nhi. Phạm tội giết người, án tù hai mươi năm, ở trong ngục biểu hiện đều rất tốt. Nhưng mà ngày ngày hôm qua, thời điểm ngục giam chúng ta để cho phạm nhân tập trung ở trên quảng trường nghe diễn thuyết, phạm nhân Tần Thiên

đưa ra yêu cầu muốn đi WC, chúng ta thấy hần bình thường biểu hiện cũng không tệ, nên gọi một nhân viên cảnh sát đi cùng hần, không nghĩ tới đợi 20 phút, còn không thấy người trở về, chúng ta lập tức phái người đến WC, mới phát hiện nhân viên cảnh sát đi cùng té xỉu trong nhà cầu, hơn nữa quần áo cũng bị lột sạch, sủng trên người cũng không thấy, chúng ta lập tức kéo còi báo động, nhưng mà phạm nhân đã chạy vào trong rừng rồi.

- Lần này phạm nhân chạy trốn, là chúng ta công tác sơ sẩy, đến lúc đó ta sẽ chi tiết hướng thượng cấp bẩm báo, lần này trách nhiệm là của ai sẽ là của người đó, một cái cũng chạy không thoát.

Chu Trường Dân trầm giọng nói.

...

Tần Thiên chạy trốn cả đêm lúc này ngồi ở bên một giòng suối nhỏ. Toàn thân là vết cắt, Tần Thiên nhìn xem vết máu trên người mình, tuy đau đớn thỉnh thoảng truyền đến, nhưng mà tâm tình lại khoan khoái dễ chịu, hần tham lam hồ hấp lấy không khí, cảm giác tự do thực tốt. Hai năm chờ đợi, hai năm ăn núp, rốt cuộc hồi báo đã tới.

Từ thời khắc bỏ tù đó bắt đầu, hần bắt đầu chuẩn bị. Hần ở trong tù biểu hiện đặc biệt tốt, khiến người ta tin tưởng hần thật sự hảo hảo cải tạo, nhưng mà hần biết mình chưa bao giờ phạm tội, lại nói gì cải tạo.

Cố gắng nhớ kỹ cảnh vật chung quanh, nhân viên an bài... hết thầy hết thầy chính là vì muốn chạy trốn ra ngục giam.

Hần nhất định phải chạy ra ngục giam, hai năm thời gian, hơn 700 ngày đêm. Mỗi ngày hần là đếm lấy thời gian vượt qua. Hần không cam lòng, hần không thể cứ không minh bạch ngốc trong tù cả đời như vậy.

Từng khuất nhục chịu qua, hần sẽ không quên.

...

Đông Hải Thị, một người tuổi còn trẻ ngồi ở trên ghế dài, đối diện là Chính Đức building.

Chính Đức building là một trong những kiến trúc tiêu chí của Đông Hải Thị, là trụ sở của đại phú hào Vương Chính Đức nổi danh Đông Hải.

Người trẻ tuổi này mặc áo khoác ngoài dày đặc, bình yên tự nhiên ngồi trên ghế dựa, đốt một điếu thuốc, người trẻ tuổi kia dị thường thành thực, trên mặt bao hàm gian nan vất vả, không ai sẽ nghĩ tới một người thành thị như vậy, ở một năm rưỡi trước vẫn ở trong ngục giam tràn ngập tuyệt vọng.

Tần Thiên nhìn Chính Đức building ở phía trước, không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh lùng, một năm rưỡi rồi, chạy ra ngục giam một năm rưỡi rồi, lúc hần vừa mới trốn ra, vì tránh đầu sóng ngọn gió, đã hơn một năm chưa từng xuất hiện trong thành thị, ở khu vực xa xôi trốn tránh, mỗi ngày không có buồn lòng mình, cẩn thận từng li từng tí, nhưng mà những điều này đều đáng giá. Hiện tại hần quang minh chính đại xuất hiện ở nơi này, ai có thể nghĩ đến hần dám như thế, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, những lời này nói cũng không phải không có lý.

Lúc này, một thanh niên người mặc quần áo thoải mái, tóc nhuộm đỏ, trên mặt người thanh niên này hiện ra một loại trắng nõn bệnh trạng, dáng người gầy yếu, xem xét liền biết là bị tửu sắc móc rỗng thân thể. Thanh niên ngậm lấy điếu thuốc, ở trong ánh mắt hoặc kính sợ, hoặc khinh thường của công nhân chung quanh, từ trong cao ốc Chính Đức đứng đưa đi ra, hần là con trai độc nhất của Vương Chính Đức Vương Thiên Dân. Hần bước lên xe thể thao Lamborghini số lượng có hạn...Oanh, xe thể thao mau chóng chạy nhanh.

Tần Thiên ngồi trên ghế dựa nhìn xem xe thể thao đi xa, không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

.... Mùa đông trời tối đặc biệt nhanh, Thái dương rất nhanh xuống núi.

Ban đêm thành thị mới càng thêm phồn hoa, trên đường xe cộ như nước. Sóng về đêm là sở thích của thanh niên nam nữ ở mỗi tòa thành thị. Tại quán bar Vô Ưu nổi danh Đông Hải, vô số thanh niên nam nữ dừng chân đi vào, ban đêm đi quán bar, đây là hơn nửa thanh niên nam nữ tuổi còn trẻ ưa thích, tại đó, bọn họ có thể thỏa thích bày ra thanh xuân của mình.

Tần Thiên đi vào quầy rượu, vừa đi vào, âm thanh âm nhạc điệp tai như óc truyền đến, tuy vẫn là mùa đông, nhưng mà trong quán rượu lại dị thường lửa nóng, vô số nam nữ đang đứng đưa lấy thân thể, hào khí rất sôi động.

Tần Thiên ngồi trên ghế dựa, chọn một chén rượu, thời gian dần qua uống lấy, ánh mắt một mực nhìn chăm chăm cửa ra vào.

- Soái ca, ta có thể ngồi ở chỗ này không?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vượt ngục (Hạ)

Một nữ tử ăn mặc đẹp đẽ đi tới, chỉ vào vị trí trống bên cạnh Tần Thiên, kiêu tích tích hỏi.

- Ha ha, thật xin lỗi, ta đã hẹn người.

Tần Thiên cười híp mắt nói.

Cô gái xinh đẹp kia nghe xong, liền lắc hông rồi đi.

Chỉ chốc lát sau, cửa ra vào tiến tới một thanh niên tóc đỏ, hần đi vào quán bar, lập tức có một nữ tử tuổi còn trẻ nghênh đón, cười híp mắt nói:

- Vương thiếu, phòng đã chuẩn bị cho người tốt rồi.

Vương Thiên Dân từ trong túi áo cầm ra một sấp tiền mặt, nhét vào trong ngực nữ tử, ha ha cười nói:

- Ha ha, thưởng người.

Nói xong vẫn còn ở trên ngực nữ tử sờ một cái.

Nữ tử kia cao hứng nói:

- Cảm ơn Vương thiếu.

Nói xong, liền mang theo thanh niên tóc đỏ hướng về phòng trên.

Tần Thiên nhìn xem bóng lưng của Vương Thiên Dân, ánh mắt không khỏi lảng lệ. Trải qua mấy tháng nay hắn quan sát, hắn biết rõ, nếu như là ngày thường, Vương Thiên Dân sẽ mang theo bảo tiêu, uống đến say mềm mới trở về. Nhưng mà buổi tối hôm nay Vương Thiên Dân sẽ không uống rượu, cũng sẽ không mang bảo tiêu, bảo tiêu trong mắt hắn chỉ có tác dụng lái xe, bảo tiêu đi theo hắn, hắn sẽ cảm thấy chướng mắt. Vương Thiên Dân chỉ tới đây một chút, sau đó một mình trở về, bởi vì buổi tối hôm nay là hội nghị thường kỳ mỗi tháng của Vương gia.

Quả nhiên, trong chốc lát, chỉ thấy Vương Thiên Dân đi ra phòng, chậm rãi đi tới cửa, thân thể còn từ bên cạnh đám người cả trai lẫn gái trên sàn nhảy giãy dụa.

Tần Thiên theo sau.

- Không nên cử động, cũng không nên quay đầu lại, bình thường đi ra ngoài, ta chỉ cầu tài, cũng không cần có ý đồ phản kháng, nếu như người cảm thấy người có thể nhanh hơn viên đạn.

Giọng nói lạnh lùng rơi vào trong tai Vương Thiên Dân, hơn nữa bên hông còn mang một vật cứng.

Thân thể Vương Thiên Dân lập tức cứng ngắc lại, không ai bị người dùng súng đi lấy còn có thể trấn định tự nhiên, tuy không quay đầu nhìn có phải thật là súng hay không, nhưng mà hắn không muốn thử, hắn còn không có sống đủ, tiền hắn còn nhiều mà, hắn đặc biệt tiếc mệnh.

Hai người chậm rãi đi ra quán bar, Vương Thiên Dân vô cùng hối hận, vì cái gì không mang theo bảo tiêu, bình thường bảo tiêu bị hắn dị thường chán ghét, lúc này hắn đặc biệt tưởng niệm. Tần Thiên nhìn thanh niên tóc đỏ trước mắt, ánh mắt lạnh như băng.

Lúc sắp đến cửa quán bar, cổ của Vương Thiên Dân bị gõ một cái, hắn liền ngất đi. Tần Thiên ném khối gỗ nhỏ trong tay, tiến lên đỡ lấy thanh niên tóc đỏ, từ trên người thanh niên lấy ra chìa khóa xe, hai người cùng nhau lên xe thể thao, trên đường không ai hoài nghi, bởi vì mỗi ngày người say bất tỉnh nhân sự nhiều lắm, Tần Thiên từ trên người lấy ra một lọ rượu mạnh nồng độ cao, đổ ở trên mặt cùng trên quần áo Vương Thiên Dân, lập tức trong xe tản ra mùi rượu mê người.

Tần Thiên lái chiếc xe thể thao số lượng có hạn kia, lái rất nhanh. Chỉ chốc lát sau, liền lái xe thể thao đi vào một biệt thự lớn chiếm diện tích hơn ngàn mét, nơi này là biệt thự của Vương Chính Đức.

Sắp tới cửa biệt thự, Tần Thiên nhấn còi xe, còi ô tô không ngừng vang lên, bảo vệ cửa ra vào nghe xong, liền tự động mở cửa, ngay cả ngăn đón cũng không dám ngăn đón, bảo vệ cổng nhớ rõ lần thứ nhất hắn không biết tình huống ngăn lại xe của Vương Thiên Dân, bị Vương Thiên Dân mắng một trận gần chết.

Xe thể thao liền xông vào đại môn.

Xe thể thao quen thuộc đi xuyên qua biệt thự, mặc dù căn biệt thự này rất lớn, đường cũng không ít, nhưng mà nửa năm nay Tần Thiên ở trong thành phố cũng không phải nghỉ ngơi, hắn đối với từng cọng cây ngọn cỏ trong biệt thự rất quen thuộc.

Sau năm phút, xe thể thao đứng trước một căn phòng lớn, Tần Thiên dìu Vương Thiên Dân xuống xe, đi tới cửa.

- Người đưa thiếu gia trở về.

Hai hộ vệ áo đen ở cửa ra vào chứng kiến Tần Thiên vịn Vương Thiên Dân, không khỏi hỏi một tiếng.

- Hai vị đại ca hảo, đứng, Vương thiếu ở chỗ chúng ta uống hơi nhiều rượu, ta đưa hấn trở về.

Tần Phong cười nói.

Hai bảo tiêu nghe mùi rượu trùng thiên trên người Vương Thiên Dân, không khỏi nhú mày, sau đó vẫy tay với Tần Thiên, để cho hấn đi vào. Dù sao tên phá của này mỗi ngày đều sinh hoạt như thế, sống mơ mơ màng màng.

Vừa vào cửa, liền thấy trong đại sảnh ngồi một đồng người. Những người này đều là tộc nhân Vương gia, hôm nay là hội nghị gia tộc mỗi tháng một lần của Vương gia. Một đồng người ngồi trong đại sảnh nhìn xem Vương Thiên Dân bị người vịn vào, đều không khỏi nhú mày.

Một nam nhân trung niên mặt chữ quốc đi tới, hấn chính là Vương Chính Đức, một nhân vật truyền kỳ của Đông Hải Thị. Hấn cầm một ly nước đi về phía Vương Thiên Dân, hấn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhi tử mỗi ngày sống mơ mơ màng màng, hôm nay ở hội nghị gia tộc trọng yếu như vậy cũng uống say như chết trở về, cái mặt này là ném sạch rồi.

- Người làm gì, sao cầm nước tạt nhi tử.

Một trung niên quý phụ mau tới tiếp Vương Thiên Dân, đau lòng nói.

- Nhi tử từ nhỏ đã bị người làm hư, thật là con hư tại mẹ.

Vương Chính Đức bắt đắc dĩ nói.

BA~, BA~, BA~.

Đột nhiên tiếng vỗ tay truyền đến.

- Ha ha, tốt một tràng cảnh gia đình ấm áp, ta xem cũng cảm động chết rồi.

Âm thanh trào phúng của Tần Thiên truyền đến. Nói xong từ trong lòng ngực lấy ra súng ngắn, chỉ vào chúng nhân trong đại sảnh nói:

- Kế tiếp tất cả mọi người nghe ta, bằng không thì đạn không có mất.

Mọi người trong đại sảnh thấy Tần Thiên móc ra súng ngắn, mấy nữ quyến không khỏi hét lên.

- Yên tĩnh, yên tĩnh cho lão tử, ai nữa kêu đừng trách ta không khách khí.

Tần Thiên gầm nhẹ nói. Nói xong hướng một nam nhân đầu trục ngồi ở trên ghế sa lon bắn một phát súng vào chân.

- A, a, a, chân của ta, chân của ta...

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Tiếng súng chấn kinh tất cả mọi người trong phòng, nguyên một đám rừng mình, toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại có tiếng kêu thảm thiết của nam nhân đầu trục, tất cả mọi người tin tưởng, nếu như kêu nữa, sau một khắc viên đạn tuyệt đối sẽ hướng trên người mình bay đến.

- Không nên kêu nữa, kêu nữa, sau một khắc viên đạn sẽ hướng trên đầu người chào hỏi.

Thanh âm bình thân rơi vào trong tai đầu trục.

Nghe xong lời này, tiếng kêu thảm thiết của nam nhân đầu trục im bật, cắn răng, không dám gọi ra tiếng, chỉ là đầu đón không ngừng gia tăng tiếng hít thở.

Hai bảo tiêu ở cửa ra vào đột nhiên xông tới, vừa định hỏi tình huống, Tần Thiên dùng súng chỉ vào hai người nói:

- Hai tay giơ lên, ngoan ngoãn đi tới.

Không khí trong đại sảnh động lại.

- Tiểu huynh đệ, nhìn người tuổi cũng còn trẻ, chỉ là vì tiền đi, muốn bao nhiêu tiền, người cứ nói, làm gì ác như vậy.

Vương Chính Đức nhìn Tần Thiên nói.

- Ha ha, không hổ là Vương Chính Đức, phản trấn định này là người khác kém xa, quả nhiên lợi hại, khó trách có thể lập nên gia nghiệp lớn như vậy.

Tần Thiên cười lớn nói:

- Hiện tại các người không có tư cách nói điều kiện với ta, hiện tại toàn bộ các người giơ tay lên cho ta, sau đó toàn bộ đứng ở trước sô pha.

Chương 3: Quyên tiền (Thượng)

Thời gian dần qua mọi người tụ tập ở trước sô pha, nguyên một đám mặt sắc tái nhợt.

Tiểu huynh đệ, người muốn bao nhiêu tiền cứ nói, ta nghĩ chúng ta có thể thỏa mãn người, vừa rồi ta đã thông qua điện thoại đi động báo cảnh sát, bây giờ người tốt nhất là lập tức lấy tiền liền đi, bằng không thì nửa giờ sau cảnh sát tới, người cũng không muốn cả đời ở trong tù vượt qua đi.

Thanh âm của Vương Chính Đức truyền đến.

Tần Thiên cảm sung, dựa vào ở trên vách tường, trần định tự nhiên vừa cười vừa nói:

- Báo cảnh sát, nhanh như vậy, Vương Chính Đức, người quả nhiên có chút năng lực.

Tiếp theo từ trong quần lấy ra mấy đoạn dây thừng dẻo, ném tới trong đám người nói:

- Các người tổng cộng mười người, những dây thừng này cho các người cũng đủ rồi, tốt rồi, người, chính là người, cầm những dây thừng này cột tay chân tất cả mọi người lại, nhớ rõ phải trói chặt, bằng không thì người sẽ phải hối hận.

Thanh niên bị Tần Thiên chỉ đến sắc mặt tái nhợt, chậm từ từ đi tới, hẳn là cháu trai của Vương Chính Đức Vương Thiên Hào. Run rẩy từ dưới đất nhặt lên dây thừng, bắt đầu buộc tay chân mọi người.

Vương Thiên Hào tròn vẹn run rẩy bốn năm phút đồng hồ, mới cột dây thừng xong.

“Bằng” một tiếng sung truyền đến, mấy phụ nhân nghe xong lại không khỏi hô to một trận.

Chỉ thấy trên bàn chân Vương Thiên Hào trúng một phát đạn, nằm trên mặt đất kêu rên.

- Ta nói rồi, phải trói chặt, xem ra người coi lời của ta là gió bên tai.

Tần Thiên lạnh lùng nói. Sau đó lại chỉ vào Vương Chính Đức nói:

- Vẫn là người đến đi, ta biết dây thừng người thoáng giầy dựa là có thể buông ra. Lần này không cần ta lập lại.

Sắc mặt Vương Chính Đức nghiêm túc, hẳn biết rõ, lần này đụng phải đạo tặc không bình thường, tâm lý tổ chất rất mạnh, thủ đoạn hung ác. Vương Chính Đức trói mọi người một lần nữa, lần này buộc rất nhanh, hẳn buộc cũng rất thành thực, bởi vì hẳn biết rõ hẳn không làm được tay chân gì.

Tần Thiên nhìn xem đám người bị cột trên đất, cùng Vương Chính Đức đứng đó, hẳn đi qua, ngồi ở trên ghế sa lon, không khỏi lộ ra một cái nụ cười hài lòng nói:

- Ngồi đi, Vương Chính Đức.

Tần Thiên nhìn Vương Chính Đức ngồi ở trên ghế sa lon, hẳn bỏ đi áo khoác.

Xùy~.

Thanh âm hít một hơi lạnh khí vang lên, người toàn trường đều bị dọa, chỉ thấy nửa người trên của Tần Thiên cột một tầng lại một tầng thuốc nổ, mọi người thấy thuốc nổ kia, chỉ cảm thấy tê cả da đầu, không ai hoài nghi uy lực những thuốc nổ kia. Mới vừa rồi còn có chút tâm tư phản kháng, lúc này đều may mắn mới vừa rồi không có xúc động, bằng không thì hậu quả khó mà lường được.

Vương Chính Đức ngồi ở trên ghế sa lon cũng không khỏi thở dài một hơi, biết lần này đạo tặc đến có chuẩn bị, cả đời hẳn trải qua không ít sóng to gió lớn, thời điểm này cũng không khỏi thay đổi mặt sắc.

Tần Phong từ trên người lấy xuống một cái mâm tròn, đặt ở trên đầu gối Vương Chính Đức. Cười nói với Vương Chính Đức:

- Coi chừng, tuyệt đối không nên động, nếu như người khê động, dịch thể bên trong hỗn hợp, trong vòng ba giây căn biệt thự này sẽ bay lên trời cao, đừng hoài nghi lời khuyên của ta.

Nói xong, Tần Thiên đi ra đại sảnh.

Dù cả đời Vương Chính Đức trải qua vô số sóng gió, thời điểm này trên mặt cũng không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, hẳn nhìn xem quả Boom trên đầu gối,

động cũng không dám động, tuy hai cánh tay có thể động, nhưng mà hấn không dám, hấn không dám đi thử, trải qua cuộc sống sa hoa, hấn ngược lại càng thêm tiếc mệnh. Mọi người nằm trên mặt đất bị trói chặt, con mắt chặt chẽ nhìn quả Boom, trái tim mỗi người đều bay lên, nguyên một đám hồ hấp cũng không dám.

Trên tay Tần Thiên mang theo một cái bao lớn, đi trở về đại sảnh, đem bức màn kéo lên. Nhìn xem mọi người trong đại sảnh, nguyên một đám khăn trương như vậy, không khỏi cười nhẹ đi qua, cầm lấy mâm tròn trên đầu gối Vương Chính Đức, hướng góc tường quăng đi.

- A, a, a, ta chết mất, ta chết mất.

Mâm tròn không có bạo tạc nổ tung, ngược lại là mọi người trong đại sảnh lớn tiếng kêu thảm thiết.

- Tốt rồi, đừng có la nữa, như vậy sẽ khiến người ta buồn cười.

Tuy Vương Chính Đức bị sợ không nhẹ, dù đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, cũng không khỏi cảm thấy mất mặt.

Mọi người an tĩnh lại, mới phát hiện quả Boom kia là giả, nguyên một đám không khỏi thở phào một cái.

- Người đến cùng nghĩ muốn cái gì, chúng ta hấn không có thâm cừu đại hận gì đi, nói ra yêu cầu của người.

Vương Chính Đức lớn tiếng hỏi.

- Tốt, quả nhiên là dứt khoát, ta thích loại phong cách này của người, nói ngắn gọn, ta muốn tiền.

Tần Thiên nói xong, mở bao lớn, từ bên trong lấy ra một notebook để lên bàn.

Nhưng mà ánh mắt của mọi người đều bị bao lớn kia hấp dẫn, nhìn xem bao lớn, nguyên một đám đều cảm giác hồ hấp có chút khó khăn. Chỉ thấy bên trong đều là một bó một bó thuốc nổ, toàn bộ bao lớn đều là thuốc nổ.

Vương Chính Đức nhìn thuốc nổ trong bao lớn, lại nhìn Laptop trên bàn, không khỏi nuốt nước miếng một cái, xem ra tình huống so với mình tưởng tượng còn bất hủ hơn. Tần Thiên bật máy tính lên, sau đó đem Computer phóng tới trước mặt Vương Chính Đức, lãnh khốc nói:

- Tốt rồi, hiện tại người đưa kim ngạch cùng mật mã vào là được, chuyển khoản đến tài khoản của ta, người tốt nhất suy nghĩ xem mình nên đưa vào bao nhiêu, nếu như không có đạt tới ta mong muốn, tin tưởng ta, cả đời người sẽ khó mà quên được.

Trên mặt Vương Chính Đức không khỏi bốc lên mồ hôi lạnh, hấn cảm thấy hiện tại sao cũng không phải, đạo tặc trước mắt kia, tuyệt đối là nhân vật nói được thì làm được, nhưng mà vấn đề là đưa vào ít sẽ có sự tình, đưa nhiều lại không nổi, ai biết đến cùng phải đưa bao nhiêu, đạo tặc này mới cảm thấy đủ, hấn cảm thấy áp lực chưa từng có.

Địch, địch, địch...

Đột nhiên tiếng còi cảnh sát truyền đến, vừa nghe đến tiếng còi cảnh sát, mọi người trong đại sảnh nhất thời tinh thần đại chấn.

- Người ở bên trong nghe, ta là cục trưởng cục cảnh sát Đông Hải Thị Lý Trung Hân, hiện tại người đã bị bao vây, khuyên người lập tức bỏ vũ khí xuống đi ra đầu hàng, tranh thủ khoan hồng của pháp luật.

Ngoài cửa không ngừng truyền đến tiếng la.

Tần Thiên nghe tiếng còi hú ngoài cửa, trấn định tự nhiên từ trong bao lớn lấy ra nguyên một đám thuốc nổ, sau đó rất nghiêm túc đặt trong đại sảnh, không bao lâu, mười mấy bao thuốc nổ đều sắp xong, mọi người trong đại sảnh thấy thuốc nổ chung quanh, nguyên một đám đều bị hù nói không ra lời. Tần Thiên nhìn xem mọi người sợ hãi, không khỏi khinh bỉ, tâm mắt của hấn không khỏi rơi vào trên người Vương Thiên Dân vẫn còn hôn mê, không khỏi thầm nghĩ: Đợi chút nữa hết thấy liền có thể giải quyết, hiện tại trước hết để cho người hôn mê đi.

Tần Thiên không để ý cảnh sát ngoài cửa tí nào, cười híp mắt nói với mọi người:

- Ai trước.

Hai bảo tiêu ở trên đất nói:

- Chúng ta cho, chúng ta đem toàn bộ tiền của chúng ta cho người, cầu người thả chúng ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Quyên tiền (Hạ)

Tần Thiên cười nhìn lấy hai hộ vệ này, nói:

- Tốt, nề tình hai người các ngươi biết điều như vậy, cũng không cần các ngươi bỏ tiền, hai người các ngươi có thể đi.

Buồng đây thường dưới chân, hai bảo tiêu có thể nói bỏ đi đến cửa. Cửa vừa mở ra, bên ngoài mười mấy khẩu súng nhắm vào hai bảo tiêu, đại môn cách ghế sofa có một khoảng cách rất lớn, hơn nữa có một góc chết, cho nên người bên ngoài nhìn không tới tình huống bên trong.

Cảnh sát mang hai hộ vệ đến chỗ người phụ trách hiện trường, tiến hành hỏi thăm, nghe được hai bảo tiêu nói ra tình huống bên trong, đám cảnh sát không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, dựa theo tri thức chuyên nghiệp của bọn họ, bọn họ biết rõ, nếu như hai bảo tiêu nói là thật, vậy những thuốc nổ kia nổ tung, có thể san bằng phương viên hai ba mươi mét.

Lý Trung Hân lập tức hạ lệnh, toàn bộ mọi người lui về phía sau 30m, hiện tại biệt thự chính là một thùng hỏa dược, quá nguy hiểm.

- Người ở bên trong không nên vọng động, không nên nghĩ loạn, có cái gì có thể thương lượng.

Sau khi biết rõ tình huống bên trong, trưởng cục cảnh sát vội nói.

Tần Thiên từ trong bao lớn lấy ra một cái loa, hướng bên ngoài nói.

- Nếu như bên ngoài phí lời nữa, ta liền giết một người giao cho các ngươi, sau hai giờ nói tiếp, hiện tại im miệng.

Nghe được trong biệt thự truyền tới tiếng loa, cảnh sát toàn trường đều ngạc nhiên, đạo tặc lại mang theo loa, nghĩ tới đây, tâm tình người toàn trường đều hơi trùng xuống, nói rõ đạo tặc đã sớm chuẩn bị, hơn nữa tâm lý tổ chức siêu tốt.

Cục trưởng Lý Trung Hân lo lắng nói:

- Nhanh, đem thu hình lại điều tra, bây giờ phải tranh thủ thời gian xác nhận thân phận đạo tặc, nhanh đi.

Tần Thiên vừa nói xong, liền ngồi ở trên ghế sofa, nhìn xem chín người bên trong, chậm rãi nói:

- Vương gia tam huynh đệ, Đông Hải Tam Tinh, phong quang vô hạn a, lão đại Vương Chính Đức, có được thân gia 100 ức, nổi danh phú hào, lão Nhị Vương Chính Minh, nổi danh bất động sản, lão Tam Vương Chính Nhân trưởng phòng thị ủy, một môn tam huynh đệ, từng cái đều có tiền đồ.

Mọi người trong đại sảnh nghe những giới thiệu này, trong nội tâm càng sợ hơn.

Tần Thiên lấy ra một cái đồng hồ bấm giây.

- Tốt rồi, ta cũng không lãng phí thời gian, hiện tại từ Vương Chính Đức bắt đầu trước, ở trên máy vi tính đánh tiền vào đi. Nhớ rõ, ngươi chỉ có một phút đồng hồ thời gian, vượt qua một phút đồng hồ, mỗi nhiều một giây, ta liền nã một phát súng.

Nói xong, dùng thương chỉ vào Vương Chính Đức, bắt đầu dè xuống đồng hồ bấm giây.

Tích tích tích...

Trong đại sảnh an tĩnh, thanh âm đồng hồ bấm giây đặc biệt rõ ràng, Vương Chính Đức nhìn xem Computer, một mực không hạ thủ.

- Đã qua 10 giây, ngươi còn có năm mươi giây.

Nghe được thanh âm này, nội tâm của Vương Chính Đức không khỏi xiết chặt, cũng không nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian bắt đầu thao tác ở trên máy vi tính, nhìn xem tin tức chuyển khoản thành công trên máy vi tính, toàn thân Vương Chính Đức không khỏi ngã xuống trên mặt đất.

- 14 ức, đối với 100 ức phú hào như ngươi mà nói chỉ là chút lòng thành.

Tần Thiên nhìn xem kim ngạch trên máy vi tính cười nói. Tuy nói như vậy, nhưng mà Tần Thiên cũng biết có thể thoả cái xuất ra nhiều tiền mặt như vậy, kỳ thật cũng không dễ dàng, mặc dù nói có 100 ức tài sản, nhưng mà rất nhiều đều là cổ phiếu cùng bất động sản.

- Tốt, kế tiếp đến ngươi rồi Vương Chính Minh.

Tần Thiên nhìn nam tử trứơng đạ̣n trên chân nói.

Vương Chính Minh nghe xong, tranh thủ thời gian dắt lấy chân tổn thương, leo đến bên cạnh bàn bắt đầu thao tác, dù sao chậm một bước, một viên đạn sẽ bắn nhập thân thể của hắn.

- 5 ức, ngươi biểu hiện rất tốt.

Tần Thiên nhìn xem kim ngạch nói.

Tần Thiên mở trói cho Vương Thiên Nhân, sau đó nói với hắn:

- Đến ngươi rồi, cũng là một phút đồng hồ.

Vương Thiên Nhân vội đi qua, ở trên máy vì tính thao tác.

“Bằng” một tiếng súng vang lên, tất cả mọi người trong đại sảnh hoảng sợ nhìn xem Tần Thiên. Chỉ thấy đầu gối của Vương Thiên Nhân không ngừng chảy máu, hắn trúng một phát đạn, đang kêu thảm thiết.

Tiếng súng rơi vào tai người ngoài cửa, khiến cho một hồi tảo động. Cục trưởng Lý Trung Hân lập tức cầm lấy loa hô:

- Đã xảy ra chuyện gì, có thể thương lượng, không nên vọng động.

- Câm miệng.

Tần Thiên xông bên ngoài quát.

- Ta... Cho ngươi nhiều tiền như vậy... vì cái gì ngươi còn nổ súng với ta....

Vương Thiên Nhân nhịn đau nói.

- Đúng, ngươi là cho rất nhiều tiền, cho 1 ức, nhưng mà ngươi một cán bộ cấp phòng, như thế nào cũng không kiếm được nhiều như vậy. Xem ra ngươi vợ vết không ít mồ hôi của dân. Ta xem loại tham quan như ngươi khó chịu, cho ngươi một phát súng, ngươi có ý kiến gì không?

Tần Thiên cầm hận nói.

Nói xong, Tần Thiên đi đến trước máy vì tính thao tác, sau chốc lát, mang theo nụ cười thỏa mãn đứng lên.

Một hồi chuông điện thoại vang lên, Tần Thiên cười nhận điện thoại.

- Xin chào tiên sinh, ta là người phụ trách Vương Lệ Bình của cô nhi viện Thảo Xuân, ta ở chỗ này thay mặt ngàn vạn cô nhi cảm tạ tấm lòng của ngươi, ngươi thoả một phát ừng hộ 20 ức cho chúng ta, chuyện này sẽ giải quyết sinh hoạt cùng học tập cho ngàn vạn cô nhi, ngươi sẽ cải biến cuộc sống nhân sinh của những cô nhi này, ngươi trợ giúp bọn hắn quá lớn, ở chỗ này ta chân thành cảm tạ ngươi.

Trong điện thoại không khỏi truyền đến một tiếng ngẹn ngào.

- Ha ha, không nên khách khí, đây là ta nên làm.

Nghe trong điện thoại truyền tới thanh âm quen thuộc kia, Tần Thiên không khỏi cười nói.

- Tiên sinh, ngươi có thể lưu lại tên của ngươi không? Ngươi không nói, bọn nhỏ khẳng định đều rất muốn biết a.

Trong điện thoại truyền đến thanh âm khẩn thiết.

- Danh tự chỉ là danh hiệu, không sao cả, ta chỉ là muốn làm chút ít chuyện cho bọn nhỏ bất hạnh mà thôi, không cầu cái khác. Thực xin lỗi, hiện tại ta bề bộn nhiều việc, ta cúp máy đây, về sau có thời gian sẽ liên lạc lại.

- Vậy tiên sinh ngươi thông thả, phi thường cảm tạ tấm lòng của ngươi. Lần nữa cảm tạ ngươi.

Trong điện thoại không ngừng truyền đến âm thanh cảm tạ.

Tần Thiên thỏa mãn cúp điện thoại, tháo lấy thẻ sim bỏ gậy. Trong lòng yên lặng nói: Vương mục mục tha lỗi, ta không thể nói ra được, ta cuối cùng có thể vì ngươi làm một chút chuyện, hi vọng ngươi vĩnh viễn khỏe mạnh.

Mọi người trong đại sảnh thấy người trẻ tuổi kia mạo hiểm nguy hiểm lớn như vậy, lấy được nhiều tiền như vậy, rõ ràng toàn bộ quyền cho một cơ quan từ thiện, cả đám đều cảm thấy hắn điên rồi.

Tần Thiên nhìn về phía mọi người trong đại sảnh, cười nói:

- Hiện tại chuyện tiền bạc đã giải quyết, có thể kết thúc một giai đoạn.

Không đợi mọi người thở phào, hắn lại nhìn Vương Thiên Dân hôn mê trên mặt đất, lãnh khốc nói:

- Hiện tại một chuyện cuối cùng cũng nên giải quyết.

Nói xong, hắn đá tỉnh Vương Thiên Dân.

Vương Thiên Dân thông thả tỉnh lại, tỉnh lại phát hiện mình bị người trói chặt, không hề nghĩ ngợi liền mắng:

- Cái tên hỗn đản nào trói lão tử, muốn chết sao? Biết lão tử là người nào không, lão tử gọi người giết chết người.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chuyện cũ (Thượng)

Chờ tiếng nói vừa ra, xem xét bốn phía, trên mặt đất đều là huyết, toàn bộ người nhà mình bị trói, không khỏi sợ ngây người.

- Ha ha, Vương thiếu gia thật là uy phong, bây giờ còn có thể kiêu ngạo như vậy, người cũng là độc nhất.

Tần Thiên nhìn Vương Thiên Dân nói.

Nghe xong lời này, Vương Thiên Dân phục hồi tinh thần lại, cố nén sợ hãi, nhìn Tần Thiên kêu lên:

- Tiểu tử, ta khuyên ngươi mau mau thả ta, bằng không thì ngươi tìm không thấy lối ra Đông Hải Thị.

- Ta có thể đi ra Đông Hải Thị hay không ta không biết, nhưng mà ta biết, nếu như ta không muốn, tất cả mọi người các ngươi ngay cả đại môn này cũng đi ra không được.

Tần Thiên nói xong, nói tiếp:

- Vương Thiên Dân, còn nhớ ta không?

Vương Thiên Dân nghi hoặc nhìn người trước mặt, nhũn mảy, đột nhiên hấn như bị thi triển định thân thuật.

- Ngươi... ngươi... ngươi là... bốn năm trước.

Vương Thiên Dân lắp ba lắp bắp nhìn Tần Thiên nói.

- Xem ra quý nhân hay quên, ta đây nhắc nhở các ngươi một chút, ta là Tần Thiên.

Vừa nghe đến cái tên Tần Thiên này, mọi người trong đại sảnh đều kinh hãi, nguyên một đám con mắt gắt gao nhìn xem thanh niên phía trước, càng xem càng cảm thấy giống, sắc mặt không khỏi tái nhợt. Người trẻ tuổi trước mắt này tuy mới nhìn dị thường thành thực, bao hàm gian nan vất vả, nhưng mà trên mặt còn lơ lơ mờ mờ có thể thấy được bóng dáng thiếu niên năm đó.

- Hiện tại mọi người đều biết, tốt rồi, vậy cũng biết mục đích ta tới là cái gì, chuyện năm đó ta quên không được, tin tưởng chư vị ở đây cũng không quên được.

Tần Thiên cười híp mắt nhìn xem mọi người trong đại sảnh nói.

- Ngươi muốn thế nào, hiện tại cả nhà chúng ta đều ở trên tay ngươi.

Vương Chính Đức thở dài một hơi nói.

- Ta muốn thế nào, con người của ta từ trước đến nay có cừu báo cừu, có ân báo ân, năm đó những người các ngươi đối với ta như thế nào, ta sẽ trả lại cho các ngươi như thế ấy. Tốt rồi, hiện tại chúng ta bắt đầu chơi một trò chơi, mỗi người có thể tham dự, cũng có thể không tham dự, đương nhiên, những chuyện này toàn bộ là tự nguyện.

Tần Thiên cười híp mắt nói.

Nói xong, từ trong bao lớn lấy ra một cái máy quay, mở ra, sau đó nói với mọi người:

- Hiện tại ta chỉ đến ai đó trong các ngươi, người kia phải nói tội ác của mình những năm này, hoặc là người nào đó ở đây phạm tội, nhớ kỹ là chuyện xúc phạm luật pháp, mỗi người có ba mươi giây thời gian cân nhắc, nếu như ba mươi giây sau còn chưa bắt đầu giáng, hoặc là tùy tiện giáng một ít sự tình không thật, vậy sẽ có trừng phạt.

Dứt lời, hấn chỉ vào Vương Chính Nhân, lấy ra máy tính giờ, bắt đầu tính thời gian.

Đích, đích, đích ...

Máy tính giờ cực kỳ nhanh trôi đi.

Vương Chính Nhân đầu đầy mồ hôi, cả buổi nói không ra lời.

Keng.

“Bằng”, một tiếng súng truyền đến, bắp chân của Vương Chính Nhân trúng một phát đạn, không khỏi kêu rên lên.

- Thật xin lỗi, thời gian đã qua, người không nắm chắc được thời gian.

Tần Thiên nói xong, để súng xuống.

Mọi người trong đại sảnh sắc mặt tái nhợt, nguyên lai từng phạt không phải đùa giỡn, nói được thì làm được, nội tâm mỗi người đều tràn ngập sợ hãi.

Vừa nghe đến tiếng súng, cảnh sát ngoài cửa không khỏi một hồi tao động, cục trưởng Lý Trung Hân kêu phụ tá đến, lo lắng hỏi:

- Nhanh lên, tình huống bây giờ vô cùng nguy hiểm, các người đến cùng đã xác nhận thân phận nghi phạm chưa.

Phụ tá vội nói:

- Cục trưởng, tư liệu đã tới, nghi phạm tên là Tần Thiên, cô nhi, bây giờ là tội phạm đang lẩn trốn, bởi vì sát nhân mà bị phán hai mươi năm tù giam, ở trong tù hai năm, một năm rưỡi trước vượt ngục chạy ra. Mà nghi phạm án giết người cùng con của Vương Chính Đức là Vương Thiên Dân cũng có chút liên hệ, là Vương Thiên Dân làm chứng chứng minh nghi phạm sát nhân, nhưng mà rất nhiều chứng cứ không có đầy đủ, năm đó vụ án này cũng đưa tới tranh cãi rất lớn.

Nghe xong phụ tá hồi báo tư liệu, Lý Trung Hân không khỏi nhú mày.

- Tần Thiên, ta là cục trưởng cục cảnh sát Lý Trung Hân, người không nên vọng động, làm như người không giải quyết được vấn đề, người như vậy sẽ đẩy mình tới tuyệt lộ, người phải tin tưởng quốc gia, tin tưởng pháp luật, tin tưởng chính phủ. Có chuyện gì có thể cùng chính phủ nói.

Âm thanh hô to truyền đến.

Tần Thiên nghe tiếng la phía ngoài, không khỏi nở nụ cười, cầm lấy loa, hướng ra bên ngoài nói:

- Ta tin tưởng quốc gia, ta cũng tin tưởng chính phủ, cũng tin tưởng pháp luật, ta càng thêm tin tưởng quốc gia về sau sẽ càng ngày càng đẹp tốt. Nhưng mà ta không tin những người giờ cò xí chính nghĩa, lại làm lấy hành vi heo chó cũng không bằng. Gặp phải không công chính, khuất nhục, phải chống lại, đã có một số việc không dựa vào người khác được, ta liền tự mình giải quyết. Hiện tại bắt đầu, nếu như bên ngoài lại có âm thanh truyền đến, tin tưởng ta...ta sẽ trước bắn nát đầu tiểu tử Vương Thiên Hào này.

Nói xong, dùng súng đỉnh lấy đầu Vương Thiên Hào, đem loa phóng tới bên mồm của hắn.

- A, bên ngoài không được nói chuyện cho ta, tuyệt đối không nên nói chuyện, hấn thật sự sẽ nổ súng.

Vương Thiên Hào hoảng sợ gào thét.

Nghe trong phòng truyền tới thanh âm, lòng của Lý Trung Hân lạnh ngắt. Nghi phạm quyết quyết như thế, xem ra không có biện pháp gì rồi. Hắn nhìn thấy một đám phóng viên từ trên xe chạy xuống, liền kêu phụ tá, phân phó hắn đuổi phóng viên ra ngoài trăm thước, bây giờ có thể làm cũng chỉ như vậy.

- Tốt rồi, hiện tại con ruồi đáng ghét đã mất, chúng ta tiếp tục chơi đùa đi.

Nói xong, hắn chỉ hướng Vương Chính Minh.

Vương Chính Minh thấy chỉ vào hắn, liền nhanh chóng nói ra:

- Năm đó phát sinh nghi án giết người, là ta đưa 200 vạn cho toà án lúc ấy, hơn nữa liên hệ rất nhiều người, những chuyện này đều là Vương Chính Đức để cho ta làm, những cái này đều không phải bổn ý của ta.

Tần Thiên nghe xong, lạnh giọng nói:

- Không tệ, không tệ.

Nói xong, lại chỉ hướng Vương Thiên Nhân.

Vương Thiên Nhân xem xét, nhin đau nói ra:

- Năm đó ta sai người đi cục cảnh sát, làm nguy chứng bất lợi với người, gọi người tiến hành cung cấp chứng cứ giả, các loại đòn hiếp... Nhưng mà những điều này đều là Vương Chính Đức bảo ta làm, đó cũng không phải bổn ý của ta, người phải tin tưởng ta.

Nghe xong, Tần Thiên chỉ vào Vương Thiên Dân.

- Năm đó nữ sinh kia là ta sát hại, ngày đó trong ngõ hẻm, vừa vặn bị người đụng phải ta giết nữ sinh kia, lúc ấy ta rất bối rối, không biết làm sao, liền chạy trở về nhà, ta phi thường sợ hãi, sau đó nói cho cha ta. Sau khi nói cho hần, ta cầu cha cứu ta, về sau liền ra chủ ý, đem chuyện này vu oan đến trên người của người, cũng tại người khi đó vận khí không tốt, vì cái gì hết lần này tới lần khác là người thấy ta, người lại là đồng học trường cấp 3, người vừa nhìn thấy ta, khẳng định sẽ nhận ra ta, ta không có biện pháp chỉ có thể ra hạ sách này rồi.

Vương Thiên Dân nhanh chóng nói, nói chậm viên đạn sẽ hướng về thân thể hần bay.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chuyện cũ (Hạ)

- Ai, cũng là ta hồ đồ, lúc ấy cứu con sốt ruột, thúc thúc có lỗi với người ah.

Vương Chính Đức thở dài một hơi.

- Ha ha, Vương Chính Đức, người không cần đóng kịch, vô dụng, ta còn không biết người sao. Người người hại không chỉ ta, rất nhiều đối thủ cạnh tranh trên phương diện làm ăn của người đều bất tri bất giác mất tích, hoặc là xảy ra tai nạn xe cộ, toàn bộ cửa nát nhà tan, chẳng lẽ những điều này đều là trùng hợp sao, người cầu kết tham quan, việc ác bất tận.

Tần Thiên giễu cợt nói.

Trên mặt Vương Chính Đức lộ ra dáng tươi cười bất đắc dĩ, đối thủ lần này có chuẩn bị mà đến, quyền chủ động toàn bộ nắm giữ ở trên tay Tần Thiên.

...

Sau một tiếng, Tần Thiên nhìn xem những lời nói máu dầm dề trong vidio, cũng không khỏi cảm thấy lạnh như băng, bọn súc sinh này, những năm gần đây nguyên lai làm nhiều chuyện táng tận thiên lương như vậy, những sự thật này đủ xử bắn những người kia một trăm lần.

Hần đem những vidio kia toàn bộ gửi lên internet, sau đó phân biệt chia mấy trăm nhà tin tức truyền thông. Làm xong những chuyện này, hần vỗ tay đứng lên, đuổi lưng một cái, không khỏi cảm thấy một hồi thoải mái.

- Tần Thiên, hiện tại có thể suy tính thử chúng ta không, nếu như người giết chúng ta, người khẳng định cũng không sống nổi.

Vương Thiên Dân lo lắng nói.

Bằng, bằng, bằng, bằng.

Liên tục bốn tiếng sủng vang lên, tứ chi của Vương Thiên Dân đều bị hần trúng, hần kêu rên nằm trên mặt đất quay cuồng, không ngừng chảy máu.

- Thả người, ta làm cái gì còn cần người dạy sao, lắm miệng.

Tần Thiên cảm lấy loa, hướng bên ngoài nói.

- Người ở phía ngoài nghe, hiện tại phải một người có phân lượng đến, ta và các người thương lượng một ít chuyện, chỉ có 30 phút thời gian.

Nói xong lời này, Tần Thiên đè xuống đồng hồ kết nối boom trên người mình, 30 phút bắt đầu đếm ngược, lại mặc áo khoác vào.

- Làm sao bây giờ, trường quan.

Phụ tá đi tới hỏi cục trưởng Lý Trung Hân.

Lý Trung Hân đốt một điếu thuốc, hung hăng hút một hơi, trầm giọng nói:

- Ta tiến vào cùng hần nói đi, hần muốn đàm phán ít nhất còn có chút hi vọng.

- Như vậy không được, quá nguy hiểm.

Người chung quanh nghe xong, nguyên một đám đều phản đối.

Lý Trung Hân trừng mắt nói:

- Trong các người ai so với lão tử càng có phân lượng, từ động tác vừa rồi nghi phạm phóng thích hai bảo an đến xem, nghi phạm không giống như là người làm sát kê vô tội, các người cứ yên tâm đi, hướng chỉ hiện ở bên ngoài nhiều phóng viên, sự tình gay lớn như vậy, nếu như không đi, để cho người khác nhìn cảnh sát chúng ta như thế nào.

- Đây... người mặc áo chống đạn vào đi.

Người chung quanh nghe xong, cũng không có biện pháp, có người đề nghị.

- Uh, được rồi.

Lý Trung Hân suy nghĩ một chút, nặng nề nói.

Tiếng chuông cửa vang lên, bên ngoài truyền đến thanh âm của Lý Trung Hân.

- Ta là cục trưởng Lý Trung Hân, ta đại biểu chính phủ đến đàm phán với người.

- Vào đi.

Lý Trung Hân đẩy cửa, giơ tay lên chậm rãi đi vào đại sảnh, ngoài miệng nói:

- Người không cần khẩn trương, ta giơ tay, ta không có mang vũ khí, ta là thành tâm đến nói với người.

Hơn mười bước nhưng Lý Trung Hân lại đi như rất dài, đặc biệt trầm trọng. Hắn trước tiên quan sát cảnh vật chung quanh, chứng kiến trong phòng khắp nơi trưng bày tạc được, tuy sớm nghe được tình huống này, nhưng mà nội tâm cũng không khỏi kinh hãi, trên mặt đất có rất nhiều địa phương vấy máu, nhiều người trúng đạn. Nhìn đến đây, lòng của hắn không khỏi xiết chặt, xem ra tình huống không thể lạc quan.

Hắn nhìn thấy Tần Thiên an vị ở trên ghế sa lon, tay phải cầm súng cảnh sát, trên mặt Tần Thiên còn treo nụ cười sáng lạn.

Trên mặt Lý Trung Hân không khỏi hiện ra dáng tươi cười hữu hảo, mỉm cười có thể gần hơn quan hệ giữa người và người, không phải có câu đưa tay không đánh mặt người cười sao, lúc đàm phán, dưới tình huống khẩn trương như vậy, thì càng cần nụ cười, có đôi khi dáng tươi cười hơn nhiều lời nói trống rỗng mà thao thao bất tuyệt kia.

Hắn giơ hai tay, tận khả năng chậm rãi nói:

- Tần Thiên, người đã gọi ta tiến đến, xem ra cũng có thành ý, ta là mang thành ý tiến đến nói với người.

- Thành ý, ta rất có thành ý bảo người vào, người không cần khẩn trương, thả lỏng một chút.

Tần Thiên chờ nói.

Lý Trung Hân thở phào nhẹ nhõm, hắn vẫn là lần đầu tiên đụng phải nghi phạm như vậy, rõ ràng trấn định như vậy, chính hắn ngược lại khẩn trương muốn chết.

- Hiện tại người xem, hiện trường nhiều người bị thương, không ngừng chảy máu, nếu không băng bó mà nói, khả năng sẽ gặp nguy hiểm, có thể trước tiên để cho bọn họ băng bó lại hay không.

Theo lời nói của Lý Trung Hân rơi xuống, mọi người trong đại sảnh đều nhiệt liệt đồng ý, đoàn người phàng phát thấy được hi vọng, tinh thần một lần nữa tỉnh lại.

- Yên tĩnh, yên tĩnh.

Tần Thiên xem xét mọi người trong đại sảnh cảm xúc bắt đầu phấn chấn, không khỏi trầm giọng nói.

“Bằng”, một tiếng súng vang, đem toàn bộ mọi người vẫn còn cảm xúc tăng cao làm cho ngầy người, chỉ thấy đuôi của Vương Chính Đức trúng một phát đạn, huyết còn không ngừng xuất hiện.

- Tốt, bây giờ có thể an tĩnh a, ta không muốn nói một lần nữa.

Tần Thiên lãnh khốc nhìn xem mọi người nói.

Lý Trung Hân khiếp sợ nhìn xem Tần Thiên nổ súng, hắn không phải là không có xem qua người khác nổ súng, nhưng cũng bởi vì quyết đoán nổ súng như vậy, hắn lại chưa từng thấy qua, hắn vẫn không nhúc nhích, hắn tin tưởng, chỉ cần mình có bất cứ cử động dị thường nào, sau một khắc viên đạn tuyệt đối sẽ hướng trên người mình chào hỏi.

- Tốt rồi, hiện tại an tĩnh, chúng ta đến nói chuyện, hắn người cũng biết tình huống của ta đi à nha, vừa rồi thời gian lâu như vậy, khẳng định đủ các người tra được tư liệu của ta đi à nha. Nghi án giết người 4 năm trước người khả năng cũng nghe một chút đi, hiện tại người xem nội dung trong video rồi nói

sau.

Nói xong, hắn đem video trên bàn ném qua.

Hai tay Lý Trung Hân tiếp nhận video, sau đó an tĩnh nhìn.

...

- Cảm thú, các người bọn súc sinh này.

Nhìn không đến mười phút, Lý Trung Hân nhìn xem mọi người trong đại sảnh, giọng cảm hận nói, lại vội vàng nói với Tần Thiên:

- Tần Thiên, người cũng là người bị hại, những người này việc ác bất tận, coi trời bằng vung, bọn họ sẽ phải chịu luật pháp chế tài, người bây giờ làm, sẽ chỉ làm mình càng ngày càng lâm vào Thâm Uyên, khó có thể tự kiềm chế. Hiện tại mang theo những người này, chúng ta đi ra tự thú, ta cam đoan, tội lỗi của người sẽ được giảm bớt, về sau người vẫn có cơ hội bắt đầu cuộc sống mới.

Lý Trung Hân khẩn thiết nói.

- Ha ha, nhìn người làm người cũng không tệ lắm, còn có chút ý thức trách nhiệm, con người của ta có cừu oán ưa thích tự mình báo, ta không thích đem vận mệnh ký thác vào trên thân người khác, hiện tại thả bọn họ đi ra, trời mới biết bọn họ có thể vừa ra khỏi cửa đã bị người hạ lệnh thả hay không, ta biết chuyện lần này nghiêm trọng đến mức nào, ta cũng biết hậu quả, huống chi ta cũng không muốn chạy thoát, giải quyết một lần đi, đã không thể tin người khác, ta liền tự mình giải quyết.

Cười nói xong, cỡi áo khoác trên người, lộ ra tạc được bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tần Thiên (Thượng)

Đồng hồ chỉ còn ba mươi giây, con số đỏ tươi kích thích ánh mắt người.

Lý Trung Hân nhìn xem tạc được trên người Tần Thiên, đồng hồ chỉ còn ba mươi giây, con mắt không khỏi trừng lớn.

Run giọng nói ra:

- Người...người...

- Tốt rồi, người nhanh đi ra ngoài đi, mang theo video này, thời gian cũng không nhiều rồi.

Tần Thiên cười nhìn lấy Lý Trung Hân nói.

Nói xong, từ bàn bên cạnh lấy ra một chai rượu đỏ, rót một ly, ngồi ở trên ghế sa lon từ từ uống.

Tần Thiên từ trong túi tiền lấy ra một tấm ảnh, trên tấm ảnh là một nữ hài mặc đồng phục cao trung, dưới ánh mặt trời, dáng tươi cười của nữ hài phảng phất so với ánh mặt trời còn sáng lạn, hai má lúm đồng tiền có thể thấy rõ ràng. Tần Thiên nhìn nữ hài, nội tâm nói: Tha thứ ca ca, không phải ta không muốn gặp muội, là tình huống không cho phép, người đời này nhất định phải vĩnh viễn sống vui vẻ, kiếp sau ta nhất định sẽ chiếu cố người thật tốt.

Ở dưới sống còn, Lý Trung Hân không kịp nghĩ nhiều, cầm video phóng tới cửa phòng, xông ra bên ngoài dốc sức liều mạng hô:

- Toàn bộ lui lại, bên trong sắp nổ tung, toàn bộ nhanh chạy.

Lúc này mọi người trong đại sảnh cũng không đoái hoài tới sợ hãi Tần Thiên rồi, nguyên một đám ở dưới thuốc nổ uy hiếp toàn bộ muốn phóng tới cửa phòng, nhưng mà trên thân nam nhân toàn bộ mang theo tôn thương, chỉ có thể chậm rãi bò về phía trước, nữ quyến trong đại sảnh không khỏi sợ đến ngã sống xoài trên mặt đất, động cũng không nhúc nhích được.

Tần Thiên thu hồi ảnh chụp, nhìn xem đám người ở dưới tử vong uy hiếp trở nên điên cuồng, không khỏi vui sướng cười ha ha.

Địch, địch, địch...

Oanh.

Một tiếng vang thật lớn, đại địa đều chấn động, khói đặc cuộn cuộn, ở ngoài mây dậm cũng nghe được tiếng vang giống như sấm.

Ngoài trăm thước, Lý Trung Hân từ dưới đất chậm rãi đứng lên, nhìn về khoảng không đặng đặng phía trước, không khỏi kinh hãi.

Nửa tháng sau, Đông Hải Thị, mấy quan viên bị nhà nước điều tra, một phần nhân viên bị miễn chức.

- Đầu ta... Như thế nào... đau nhức như vậy, ta không phải... Đã chết rồi sao?

Tần Thiên thống khổ mở to mắt, hân muốn giơ tay lên, nhưng làm thế nào cũng không nhấc lên nổi, hân nhớ rõ, hân hân là chết rồi, ở trong tràng nổ lớn kia hân là chết rồi, nhưng mà chết làm sao sẽ đau như vậy, hân càng nghĩ, đầu càng đau đớn, lại ngất đi.

Hôm nay là lễ lớn của Tần Phủ, là lúc Tần Phủ Cừu thiếu gia thức tỉnh Nguyên hạch, hôm nay mỗi người đều dị thường chờ mong, tại Tinh hạch đại lục, sự kiện mấu chốt nhất của một đời người chính là thức tỉnh Nguyên hạch.

Nguyên hạch, là hạch tâm của mỗi võ giả, mỗi người tu luyện đều vây quanh Nguyên hạch, ở lúc mỗi người tới mười lăm tuổi sẽ cử hành nghi thức Nguyên hạch thức tỉnh.

Nguyên hạch thức tỉnh là phải dùng đến Nguyên hạch thạch trân quý, dùng linh khí đặc thù trong Nguyên hạch thạch, hiển hiện ra Nguyên hạch che dấu trong đầu mười lăm năm, mỗi người lúc sinh ra đời, trong đầu đều có Nguyên hạch, nhưng mà trong khoảng thời gian từ sinh ra đến mười lăm tuổi này, Nguyên hạch sẽ không cho người ta tìm được, muốn xuất hiện, nhất định phải trải qua Nguyên hạch thức tỉnh mới được, cho nên Nguyên hạch thức tỉnh quá trọng yếu.

Một người tương lai thành tựu bao xa quyết định bởi Nguyên hạch thức tỉnh, Nguyên hạch thức tỉnh có thể thấy được người này thiên phú thế nào, cái này phi thường trọng yếu.

Mặc dù nói thành công là 1% thiên phú cùng 99% cố gắng, nhưng mà 1% thiên phú này lại không phải mọi người đều có thể có, một phần trăm thiên phú này so với 99% cố gắng còn trọng yếu hơn ngàn vạn lần.

Mỗi lần lúc Nguyên hạch thức tỉnh, mọi người sẽ vô cùng chú ý.

Hôm nay rất đặc biệt, là lúc con trai của Tần Chân Nghiệp, Tần Phủ đệ nhất cường giả Tần Thiên thức tỉnh Nguyên hạch, mọi người đều chờ mong Tần Thiên sẽ mang đến kinh hi cho bọn hân, dù sao phụ thân ưu tú như thế, nhi tử cũng sẽ không kém đi nơi nào a.

Nhưng mà làm cho người chiêm chọc là, ngược lại không có mang tới vui mừng cho mọi người, mà là kinh hãi.

Ở trong vạn chúng chờ mong, mọi người khiếp sợ phát hiện, Tần Thiên thiếu gia rõ ràng Nguyên hạch thức tỉnh ngay cả một ngày cũng không có đạt tới, liền tỉnh táo lại. Cái này làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi.

Nguyên hạch thức tỉnh, nếu như người thức tỉnh thời gian càng dài, liền đại biểu người này thiên phú càng tốt.

Nguyên hạch thức tỉnh thời gian cửu thiên, này đại biểu người này tương lai thành tựu không thể đoán trước, thiên phú cấp cao nhất, loại người này ngàn vạn năm khó tìm một cái, nếu để cho hân lớn lên, tuyệt đối có thể trở thành cường giả hiếm có của Đại lục.

Thời gian Nguyên hạch thức tỉnh bảy ngày đến tám ngày, nói rõ người này đã là thiên tài trong ức vạn người rồi, một khi trong gia tộc xuất hiện loại người này, gia tộc tuyệt đối sẽ mừng rỡ như điên, đem hết toàn lực bồi dưỡng.

Nguyên hạch thức tỉnh thời gian năm ngày đến sáu ngày, thiên phú chỉ có thể nói cũng không tệ lắm, muốn trở thành một cường giả, liền cần cố gắng rất lớn, thêm một ít cơ duyên.

Nguyên hạch thức tỉnh thời gian hai ngày đến bốn ngày, đại đa số người đều là bình thường, cả đời ở trên võ đạo khó có thành tựu.

Nguyên hạch thức tỉnh thời gian một ngày, tình huống này quá ít, loại tình huống này so với thức tỉnh Nguyên hạch thời gian cửu thiên càng hiếm thấy.

Cũng đã từng có người thức tỉnh tinh hạch một ngày, nhưng mà không có gì bất ngờ xảy ra, người thức tỉnh thời gian một ngày kia chung thân đều đột phá không đến Luyện Cốt cảnh.

Cho nên, chỉ cần xuất hiện thức tỉnh thời gian là một ngày, cơ bản có thể tuyên bố người này ở võ đạo đã dừng lại rồi. Mọi người khiếp sợ, Tần Phong rõ ràng tinh hạch thức tỉnh mới một ngày, này làm sao không khiến người ta kinh ngạc, nhi tử của gia tộc đệ nhất cường giả rõ ràng lại là một phế vật vô dụng.

Tại Tinh hạch đại lục sùng bái lực lượng, nếu như người không có thực lực, không ai sẽ coi trọng người.

Cho nên khi tin tức Tần Thiên là một phế vật truyền ra, toàn bộ Tần Phủ đều oanh động, kẻ đồng tình cũng có, nhìn có chút hả hê cũng có.

Tần Thiên dằn dặc tỉnh lại, chậm rãi phục hồi tinh thần lại, hân khiếp sợ phát hiện, trong đầu của mình nhiều hơn một đoạn ký ức, là ký ức của một thiếu niên cũng là gọi "Tần Thiên".

Nguyên lai hân không chết, trận nổ lớn kia làm cho không gian phát sinh biến dị, linh hồn hân phụ thân vào một người tên là Tần gia thiếu gia vừa mới chết đi, dùng một loại phương thức khác sống.

Thông qua ký ức trong đầu hẳn biết rõ, nguyên lai hiện tại thế giới hẳn sinh hoạt gọi là Tinh hạch thế giới, đây là một thế giới vô cùng rực rỡ, vô cùng rộng lớn, đây là một thế giới hoàn toàn bất đồng với Địa Cầu. Cái thế giới này không có quốc gia, thế giới này chủ yếu là do võ giả thống trị.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tàn Thiên (Hạ)

Thế giới này tu luyện văn minh đặc biệt phồn thịnh, thế giới này sùng bái cường giả, trong thế giới này, chỉ có trở thành một cường giả mới có thể được người tôn trọng, mới có thể sinh tồn tốt hơn. Kẻ yếu chỉ biết bị người khi dễ, không ai sẽ đồng tình kẻ yếu, thế giới này cũng có rất nhiều nguy hiểm, khắp nơi tranh đấu, không chỉ Nhân loại tranh đấu với nhau, cũng có rất nhiều Man thú đáng sợ, không có thực lực, sinh tử không thể nắm giữ ở trên tay mình.

Tàn Thiên thông qua đọc ký ức trong đầu, cũng biết chủ nhân bị hấp nhập vào thân này, là Lang Đông thành tam đại gia tộc Tàn gia Cửu thiếu gia, trùng hợp cũng gọi là Tàn Thiên, năm nay mười lăm tuổi, khi hấp thức tỉnh Nguyên hạch, rõ ràng phát hiện mình mới thức tỉnh một ngày, là thiên phú cấp thấp nhất, khi hấp thức tỉnh hết Nguyên hạch, từ trong mật thất gia tộc đi ra ngoài, nhìn xem ánh mắt khinh bỉ trào phúng của người chung quanh, nhìn xem gương mặt phụ thân thất vọng, hẳn cảm giác chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy, dần dần u mê đi về phòng của mình, thân là Tàn Phủ cửu thiếu gia, từ nhỏ không có kinh nghiệm mưa gió gì, ở trong ngàn vạn sung ái phát triển, thoáng một phát kinh nghiệm đã kích như thế, thoáng cái nghĩ không ra, liền tự sát rồi.

Từ nơi này có thể nghĩ Nguyên hạch thức tỉnh ở trong suy nghĩ của mọi người trọng yếu.

Tàn Thiên nghĩ tới đây, không khỏi lặng lẽ nghĩ: ông trời đã để cho ta dùng phương thức như vậy một lần nữa sống sót, ta sẽ sống thật tốt, sống có tôn nghiêm, hảo hảo cảm thụ thế giới rực rỡ này, bàn tay mình cảm vận mạng mình.

Nghĩ tới đây, Tàn Thiên không khỏi nghĩ tới Nguyên hạch trong cơ thể mình, cái này là căn bản để mình ở thế giới này sống yên phận. Tinh thần hẳn không khỏi chấn động, đem tinh thần tập trung ở trong óc, lập tức một hình ảnh hiện ra trong ý niệm.

Chỉ thấy một viên “Hạch” xuất hiện trong đầu, viên hạch này không lớn, như hạt đậu nành, cái này là Nguyên hạch, chung quanh Nguyên hạch bao vây lấy một ít gì đó, thông qua trong trí nhớ hiểu rõ, Tàn Thiên minh bạch những cái này đều là Linh lực.

Nhân loại vừa sinh ra, Nguyên hạch không có gì, chung quanh cũng không có bao vây lấy Linh lực, nhưng theo thời gian phát triển, dù cho không có tự chủ tu luyện, hạch cũng sẽ chậm rãi hấp thu Linh lực, hình thành một tầng màng mỏng, theo Linh lực hấp thu gia tăng, tầng màng mỏng kia cũng sẽ càng ngày càng dày, càng ngày càng cứng rắn.

- Ồ.

Đột nhiên Tàn Thiên kinh ngạc, hẳn chăm chú xem xét, mới phát hiện trong đầu của mình lại có hai Nguyên hạch, hai Nguyên hạch đều ở trong đầu an ổn đứng lại.

Tàn Thiên thông qua trí nhớ hiểu được, trong cơ thể từng võ giả đều chỉ có một Nguyên hạch, trên đại lục chưa bao giờ có xuất hiện người có hai Nguyên hạch. Cơ hồ từng người của Tinh hạch thế giới đều biết tình huống này, hiện tại Tàn Thiên phát hiện trong cơ thể mình lại có hai viên, hẳn không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Tàn Thiên không có sợ, hẳn ngay cả chết còn không sợ, còn có cái gì có thể làm cho lòng hẳn sợ đây, hẳn phát hiện, trong đầu hẳn ngoại trừ nhiều ra một viên Nguyên hạch, thì không có vật dị thường khác.

Tàn Thiên nghĩ thầm: Có phải là bởi vì ta chiếm cổ thân thể này, linh hồn không giống với lúc trước, làm cho trong cơ thể nhiều hơn một viên Nguyên hạch hay không. Trong thế giới này Nguyên hạch trọng yếu như vậy, nhiều có lẽ đối với thân thể không có ảnh hưởng gì đi, có thể có lợi cũng khó nói. Nhưng mà bất kể tốt xấu, hiện tại nếu như đã xảy ra, vậy cũng chỉ có thể tiếp nhận, chờ có thời gian đi thăm dò xem chút sách, nhìn xem có thể hiểu rõ tình huống hay không.

Nghĩ tới đây, Tàn Thiên đứng lên, đánh giá căn phòng chung quanh, gian phòng cực lớn mà lại xa hoa.

Từ nay về sau, nơi này chính là địa phương hẳn sinh hoạt, hẳn đã bắt đầu tân sinh.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tàn Thiên an tường ngủ, ngày hôm qua Tàn Thiên ngủ rất sớm, hẳn đã thật lâu không có ngủ an giấc như vậy, trên địa cầu phải thường xuyên đề phòng người khác, bây giờ ở Tinh hạch thế giới, hẳn phải hảo hảo ngủ một giấc.

- Này, tỉnh, tỉnh, nếu không tỉnh ta lấy nước tạt ngươi a.

Một thanh âm bén nhọn không ngừng hồi đẳng trong phòng.

- Này, mau tỉnh lại.

Tần Thiên thong thả tỉnh lại, không khỏi cảm thấy một hồi tức giận, khó được có thể ngủ an giấc, hiện tại lại bị người đánh thức, hần nhieu mày nhìn về phía người đánh thức hần ngủ, chỉ thấy là một trung niên nhân xấu xí, ăn mặc trang phục hạ nhân, hần nhận thức, đây là quản sự phòng kế toán của Tần Phủ, tên là Tần Phúc.

- Còn ngủ, không mau đứng lên một chút.

- Nhanh lên, nhanh lên.

- Nhanh lên, sau đó chuyển ra căn phòng này.

Âm thanh bén nhọn tiếp tục truyền đến.

Tần Thiên nhieu mày nhìn Tần Phúc, trong ký ức của hần, chưa từng có một hạ nhân nào dám nói chuyện với hần như vậy. Thông qua ký ức trong đầu hần biết rõ, Tần Thiên ở trong Tần phủ địa vị rất cao, chưa từng có hạ nhân dám ở trước mặt hần kêu gào, huống chi bây giờ nghe hạ nhân kia nói là muốn hần đi.

Nghĩ tới đây, hần không khỏi trầm giọng nói:

- Ngươi tên cầu nô tài này, dám nói chuyện với ta như vậy, ai cho ngươi mượn lá gan này, không muốn sống sao?

- Ha ha, chỉ bằng ngươi, có bản lĩnh gì muốn mạng của ta, ngươi cho rằng ngươi là thiếu gia trước kia sao? Xem ra ngươi còn đang ở trong mộng không có tỉnh lại.

Thanh âm tùy tiện không kiêng nể gì cả của Tần Phúc vang lên.

- Tần Phúc lui ra, làm sao ngươi có thể nói như vậy với Tần Thiên thiếu gia của chúng ta.

Một âm thanh trách cứ truyền đến, mặc dù là trách cứ Tần Phúc, nhưng mà ngữ khí trong đó lại tràn đầy chế nhạo.

Một thiếu niên cầm phục hoa lệ đi tới, đáng người thiếu niên nhỏ gầy, khuôn mặt rõ, đáng chú ý nhất là đôi mắt, đôi mắt rất dài, nhìn sang làm cho người cảm giác rất buồn cười.

- Ha ha, Tần thiếu gia, ngươi cái phế vật này, hiện tại có thể chuyển ra căn phòng này rồi, tại đây hiện tại đã bị bốn thiếu gia ta trưng dụng, về sau thuộc về ta.

Âm thanh trào phúng truyền đến.

Tần Thiên nhìn người kêu gào trước mặt, hần nhận thức, người trước mặt tên là Tần Tiểu Kiếm, năm nay mười sáu tuổi, là đệ tử chi thứ của gia tộc, Tần Thiên biết hần là bởi vì Tần Tiểu Kiếm thường xuyên ở bên người Tần Thiên, mỗi ngày mở miệng một tiếng Cửu thiếu gia Cửu thiếu gia thân thiết, ăn nói khép nép.

Hiện tại nhìn Tần Tiểu Kiếm trước mặt chỉ cao khí ngang, hần không khỏi cảm thấy một hồi bất đắc dĩ, cảm thấy châm chọc.

Tần Tiểu Kiếm thức tỉnh tính hạch là năm ngày thời gian, thiên phú coi là tốt, lúc ấy còn kinh động đến toàn bộ Tần Phủ, rất nhiều người đều không thể tin được, thoán cái địa vị của Tần Tiểu Kiếm ở trong Tần Phủ đã nhận được tăng lên to lớn, hần bỏ ra thời gian một năm liền tu luyện đến Tam Tinh Đoán Kinh cảnh.

Tần Thiên nhìn Tần Tiểu Kiếm trước mặt, thiếu niên trước kia đối với hần ăn nói khép nép đã không thấy, thay vào đó là một thiếu niên chỉ cao khí ngang, đây hết thấy đều là vì thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Sự thật tàn khốc

- Các ngươi có ý gì, căn phòng này từ nhỏ chính là của ta, ai cho hai người các ngươi lá gan này.

Tần Thiên trầm giọng nói.

- Ha ha, xem ra Cửu thiếu gia của chúng ta còn không có nhận rõ sự thật, ai cho ta quyền lực, ta muốn ở căn phòng này liền ở căn phòng này, phế vật ngươi có tư cách gì ý kiến, ngươi có thể hướng gia tộc ý kiến, nhưng mà không biết sẽ có người lý ngươi hay không, ha ha.

Tần Tiểu Kiếm tùy tiện nói.

- Tần gia, ngươi không nên tức giận, ta lập tức để cho phế vật này dời ra ngoài.

Tần Phúc cung kính nói với Tần Tiểu Kiếm.

- Nhanh dời ra ngoài, căn phòng tốt như vậy là phế vật như ngươi có thể ở lại sao, nhanh cút cho ta.

Tần Thiên nhìn hai người trước mắt, không khỏi cảm thấy khuất nhục, nhìn sắc mặt hai tiểu nhân trước mắt, cái này là sự thật, không có thực lực sẽ không được tôn trọng.

- A Tài, đem đồ đạc của hần toàn bộ sửa sang lại mang đi, sau đó dẫn hần đi một căn phòng khác, động tác nhanh lên.

Tần Phúc đối với gã sai vặt phía ngoài nói. Lại quay đầu đối với Tần Tiểu Kiếm cung kính nói:

- Tần gia, rất nhanh sẽ tốt rồi, ngươi đợi một lát.

- Tốt, ngươi biểu hiện không tệ.

Nghe được Tần Tiểu Kiếm khích lệ, trên mặt Tần Phúc cười như nở hoa.

Tần Thiên lặng lẽ đi ở sau lưng a Tài, ra khỏi phòng, hần còn có thể nghe hai người trong phòng phía sau truyền tới tiếng cười không chút kiêng kỵ.

Rất nhanh, a Tài dẫn Tần Thiên đi vào một gian phòng, phòng nhỏ, phía ngoài phòng phủ khắp rêu xanh, ngoài phòng khắp nơi trên đất là cỏ dại. A Tài không nhìn được chỉ vào phòng này nói:

- Tốt rồi, cái này chính là gian phòng của ngươi, ta chỉ mang ngươi tới đây.

Nói xong xoay người rời đi.

Tần Thiên đi vào gian phòng, một căn phòng nhỏ, bên trong chỉ có một giường lớn cùng một cái tủ treo quần áo, mặt khác trống tuếch.

Tần Thiên ngồi ở trên giường, không khỏi nắm chắc nắm đấm, hiện tại hần mới sâu sắc minh bạch, tại Tinh hạch thế giới, thực lực mới là căn bản hết thảy, không có thực lực, chỉ có thể mặc cho người khi dễ, không ai sẽ thương cảm ngươi. Đây là một thế giới so với Địa Cầu còn tàn khốc hơn, tại đây càng thêm sự thật.

Hôm nay Tần Tiểu Kiếm dạy hần một khóa, để cho hần hiểu được, chỉ có thực lực mới có tôn nghiêm, mình cũng lấy danh tiếng phế vật, không có thực lực, không ai tôn trọng mình. Đồ đạc của mình cũng không thể bảo vệ, người khác tùy ý muốn cướp liền cướp.

Nghĩ tới đây, hần không khỏi hít một hơi thật sâu, hần muốn trở nên mạnh hơn, hần không thể để cho người khác tùy ý dẫm nát dưới chân.

Đóng cửa phòng lại, hần ngồi ở trên giường, muốn trở nên mạnh mẽ, hần biết rõ chỉ có tu luyện, mặc niệm Tam Tinh trung thừa công pháp trong gia tộc, bắt đầu lần tu luyện đầu tiên.

Tam Tinh trung thừa công pháp này là công pháp tốt nhất Tần gia, thân là Tần gia đích hệ tử tôn, hần rất sớm đã đem quyển Tam Tinh trung thừa công pháp 《Kính Vân Quyết》 này đọc thuộc lòng, chuyên môn chuẩn bị cho về sau tu luyện.

Tần Thiên cố gắng cảm thụ được linh khí trong thiên địa, hần biết rõ, muốn hấp thu linh khí, bước đầu tiên ngươi trước hết phải tìm được nó, trước tiên cần phải cảm thụ nó, quen thuộc nó.

Tần Thiên cảm giác trong thiên địa rồi rạc lấy một tia năng lượng, hần biết rõ, cái này là linh khí.

Tần Thiên bắt đầu vận chuyển công pháp, hần cảm giác được tia tia linh khí trong thiên địa chậm rãi bị hấp thu đến trong cơ thể, tuy là hần vừa mới bắt đầu tu luyện, nhưng mà hần biết, linh khí đối với võ giả mà nói là trân quý cỡ nào.

Một cỗ linh khí không ngừng từ ngoại giới bị hấp thu đến trong thân thể, theo kinh mạch trong cơ thể chậm chậm lưu động, linh khí như dòng suối nhỏ chậm rãi lưu động, thời gian dần qua linh khí trong người tụ tập càng ngày càng nhiều.

Lực lượng tinh thần khống chế linh khí hướng trong đầu phóng đi.

Oanh...

Kinh mạch trong cơ thể đột nhiên rung mạnh, một cỗ linh khí cường đại lao ngược lên trên, bọn nó thế như chẻ tre xông qua từng đạo kinh mạch, ở dưới cỗ lực lượng này xung kích, tựa hồ kinh mạch cũng biến thành càng thêm ngưng thật.

Kỳ thật có loại cảm giác này, chẳng qua là sức chịu đựng của kinh mạch đang trong quá trình không ngừng tu luyện chậm rãi trở nên mạnh mẽ hơn mà thôi. Chỉ là loại cảm giác này tương đối thần kỳ, khiến người ta cảm thấy cực độ hoan du và hưởng thụ, linh hồn phảng phất đang rung rung.

Linh khí lao ngược lên trên chui vào trong đầu, hướng Nguyên hạch tụ tập, có thể nhìn thấy hai Nguyên hạch trong đầu chậm rãi vận chuyển, linh khí tới trong đầu đều bị hấp thu.

Thời gian dần qua, linh khí trong thiên địa chậm rãi bị Tần Thiên hấp thu, hẳn có thể cảm giác được tổng số lượng linh khí trong đầu vững bước tăng trưởng, chính giữa hai Nguyên hạch trong đầu chậm rãi xuất hiện một viên sao nhỏ âm đậm.

Hấp thu linh khí càng ngày càng nhiều.

Oanh...

Sao nhỏ hoàn toàn xuất hiện, Tần Thiên biết, hiện tại hẳn đã chính thức bước vào Nhất tinh Đoán kinh cảnh rồi.

Linh khí không ngừng hướng sao nhỏ này phóng đi, thời gian dần qua, sao nhỏ nhìn sang cũng cảm giác càng thêm sáng, linh khí trong sao nhỏ cũng càng ngày càng nhiều.

Cứ như vậy, không ngừng hấp thu linh khí, linh khí quán thông toàn thân, sau đó chậm rãi hướng sao nhỏ trong đầu tụ tập.

Sao nhỏ phảng phất như một vật chứa, linh khí bị Nguyên hạch hấp dẫn tới đều chui vào trong thùng, trong thân thể càng ngày càng nhiều linh khí hướng sao nhỏ phóng đi, có thể rõ ràng cảm giác được lượng linh khí gia tăng.

Trong quá trình tu luyện, thời gian trôi qua nhanh chóng, trong lúc bất tri bất giác ba canh giờ đã trôi qua rồi.

Tần Thiên mở hai mắt ra, hẳn đã hoàn thành lần tu luyện thứ nhất.

Hắn cảm thụ thân thể, cảm giác chưa bao giờ có tốt như vậy, toàn thân tràn đầy lực lượng.

Nhìn hẳn lấy sao nhỏ bên cạnh Nguyên hạch, hẳn biết rõ, hiện tại hẳn mới là Nhất tinh Đoán kinh cảnh.

Thông qua ký ức trong đầu của mình hẳn biết được, thế giới này là một thế giới đặc sắc, hơn nữa dị thường tàn khốc, đây là một thế giới tràn ngập kỳ tích, cũng có thể sáng tạo kỳ tích.

Nhất tinh Đoán Kinh cảnh vô giả, đây là vô giả rất thường gặp trong Tinh Hạch thế giới, là cấp thấp nhất.

Tinh Hạch thế giới vô cùng lớn, vô giả càng là nhiều vô số kể.

Một khi Nhân loại của Tinh Hạch thế giới thức tỉnh Nguyên hạch, trong đầu sẽ xuất hiện một Nguyên hạch, chính thức bước vào con đường tu luyện, Nguyên hạch là trọng yếu nhất trong nhân thể, Nhân loại tu luyện đều là vây quanh Nguyên hạch.

Hấp thu linh khí sẽ ở bên cạnh Nguyên hạch sinh ra một ngôi sao nhỏ, bên trong tràn đầy năng lượng, không ngừng hấp thu linh khí, thẳng đến linh khí tràn ngập trong sao nhỏ, như vậy có thể trùng kích Nhất tinh, tấn cấp Nhị Tinh, càng về sau, mỗi một sao cần hấp thu linh khí cũng càng ngày càng nhiều, đợi đến lúc xung kích đến cửu tinh, cửu tinh toàn bộ đầy, liền sẽ phải xông phá cảnh giới tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thế giới đặc sắc

Muốn vọt tới cảnh giới tiếp theo, kia là phi thường khó, bởi vì người phải đem linh khí trong chín sao toàn bộ phóng xuất ra, nổ tung toàn bộ sao nhỏ, sau đó đem Linh lực không lồ bên trong chuyển tới Nguyên hạch, đây là một quá trình rất nguy hiểm.

Nguyên hạch hấp thu những Linh lực không lồ này, ở mặt ngoài hình thành một màng mỏng, thời điểm này là đi ra cảnh giới tiếp theo, mỗi thăng một cảnh giới sẽ tăng thêm một tầng màng mỏng. Nhưng nếu Linh lực không đủ, hoặc là có nhân tố gì khác ảnh hưởng, ví dụ như bản thân thiên phú không cao khó có thể hình thành, như vậy sẽ không thăng tới cảnh giới tiếp theo, nếu như thăng không đến cảnh giới tiếp theo, vậy người này liền vô dụng, đời này không cần nghĩ đạt tới cảnh giới tiếp theo rồi, càng thêm nghiêm trọng sẽ chết, cho nên mỗi lần đột phá đều là một khảo nghiệm sinh tử.

Thành công thì sinh, thất bại thì vong, phi thường tàn khốc.

Vô đạo một đường, vốn là làm trái ý trời, muốn trở thành cường giả, không biết cần trải qua bao nhiêu nguy hiểm, kinh nghiệm bao nhiêu sinh tử.

Rất nhiều người đang ở trên đường tu luyện giãy dụa, mà không có thể chân chính siêu thoát ra ngoài.

Tần Thiên biết, con đường tu luyện phi thường gian nan, Đoán Kinh cảnh chỉ là bắt đầu.

Đoán Kinh cảnh, đây là cảnh giới thấp nhất, từng võ giả vừa mới bắt đầu tu luyện, đều phải trước tiên rèn luyện kinh mạch trong cơ thể, linh khí tuần hoàn thân thể, tiến hành rèn luyện kinh mạch trong thân thể, làm cho nó cứng cáp hơn, dù sao nhân thể cũng yếu ớt, nếu như hấp thu quá nhiều linh khí, lại không có kinh mạch cứng cỏi, này đối với nhân thể là tổn thương rất lớn. Cho nên mặc dù Đoán Kinh cảnh là thấp nhất, nhưng cũng rất trọng yếu, muốn xây lâu cao vạn trượng, không có nền móng vững chắc, lấy gì đến chống đỡ cao ốc, cho nên rất nhiều người đều phi thường trọng thị Đoán Kinh cảnh.

Đoán Kinh cảnh tổng cộng chia làm cửu tinh, từ nhất tinh đến cửu tinh, thời điểm này chủ yếu hấp thu linh khí tiến hành tắm bổ hai mươi ba đường kinh mạch trong cơ thể, sau đó dùng kinh mạch càng cường đại hơn, sức thừa nhận linh khí lưu chuyển qua cũng có thể từ từ lớn lên.

Tu luyện tới cửu tinh Đoán Kinh cảnh, đến lúc đó lực nhỏ ngàn cân chỉ là chút lòng thành, tổ chất thân thể sẽ tăng lên vô cùng lớn, nhưng mà con đường tu luyện quá khó khăn, rất nhiều người cả đời chỉ ở Đoán Kinh cảnh bồi hồi, khi người ở Đoán Kinh cảnh hấp thu đầy đủ linh khí, ngưng tụ ra cửu tinh, thẳng đến không có thể hấp thu linh khí, sau đó tập hợp tất cả linh khí trong cửu tinh, thời điểm này có thể xung kích cảnh giới tiếp theo... Luyện Cốt cảnh.

Luyện Cốt cảnh, cũng phân từ nhất tinh đến cửu tinh, thời điểm này thân thể thừa nhận Linh lực cũng sẽ nhiều hơn, Luyện Cốt cảnh chính là tiến hành rèn luyện đối với hai trăm linh sáu khối cốt cách toàn thân, tắm bổ cốt cách, để cho cốt cách cường hãn hơn, để tổ chất thân thể đạt được tăng lên toàn diện, thời điểm này mỗi tấn chức Nhất tinh đều cần rất nhiều linh khí, cho nên khi cá nhân thiên phú không được, đối với linh khí cảm ứng thấp, hấp thu dĩ nhiên là chậm, có thể nghĩ muốn tấn chức là khó khăn bậc nào, tuy tấn chức khó khăn nặng nề, nhưng mà chỉ cần thăng cấp, thu hoạch cũng sẽ rất lớn, sức chiến đấu có thể tăng lên rất nhiều. Khi tăng lên tới cửu tinh Luyện Cốt cảnh, ở bên trong Lang Đông thành, người cũng đã có thể tính là một phương cao thủ.

Khi tích lũy đến Luyện Cốt cửu tinh, thời điểm này phải vì cảnh giới kế tiếp làm chuẩn bị, cái này là Chân Huyết cảnh.

Chân Huyết cảnh, đây là một đạo khảm làm khó rất nhiều võ giả, toàn bộ Lang Đông thành hơn triệu miệng người, cũng chỉ có mấy võ giả Chân Huyết cảnh.

Võ giả Chân Huyết cảnh, huyết dịch toàn thân trải qua rèn luyện, thân thể cũng trở nên vô cùng cường tráng, số lượng linh khí tích lũy cũng rất đáng sợ, lúc này đã phi thường cường đại rồi, linh khí vừa vận chuyển, dưới một quyền, một tòa núi nhỏ cũng có thể đứt đoạn, thực lực cường đại đáng sợ.

Muốn từ Luyện Cốt cảnh đột phá đến Chân Huyết cảnh, này quá khó khăn, thời điểm này không chỉ cần có thiên phú tốt, cũng cần Thảo dược, các loại tài nguyên tu luyện.

Thảo dược tại Tinh hạch thế giới phi thường trân quý, Thảo dược trời đất sinh ra, trời đất nuôi dưỡng, trong Thảo dược chứa đựng nguồn linh lực phi thường khổng lồ, hơn nữa còn có thể ôn dưỡng thân thể.

Thảo dược quý giá như thế, muốn đạt được tất nhiên không dễ dàng rồi, bên cạnh Thảo dược căn bản đều có các loại Man thú lợi hại thủ hộ, những Thảo dược này đối với Man thú tu luyện cũng rất có trợ giúp.

Man thú, đây là dã thú phi thường hung mãnh trong Tinh Hạch thế giới, Man thú chia làm cửu tinh, Nhất tinh Man thú thấp nhất, Cửu tinh Man thú cao nhất. Nhưng ngay cả Nhất tinh Man thú thấp nhất, võ giả Đoán Kinh cảnh bình thường cũng không dám đi trêu chọc, cho nên có thể nghĩ, Thảo dược là trân quý bậc nào.

Tần Thiên biết, trên Chân Huyết cảnh còn có võ giả cường hãn hơn, nhưng thứ này cách Tần Thiên quá xa, xem như nhân vật trong truyền thuyết, Tần Thiên cũng không quá rõ ràng.

Tần Thiên nghĩ tới đây, không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, võ đạo một đường, thì ra đặc sắc như thế.

Cái thế giới này, là một thế giới đặc sắc, điều này không khỏi làm hân hoan đầy hưng tới.

Hắn muốn trở thành cường giả, để thăm dò thế giới đặc sắc này. Kiếp trước Tần Thiên tới đa cũng chỉ tính toán là một thành viên thông thường trong chúng sinh, thế giới này đối với hắn mà nói là lạ lẫm như thế, với hắn mà nói là đặc sắc như thế.

Tinh Hạch thế giới vô cùng lớn, lấy Tần Thiên biết, Tinh Hạch thế giới có năm khối Đại lục, mỗi khối Đại lục tầm đó khoảng cách phi thường xa, rất nhiều người cũng không biết thế giới cuối cùng là nơi nào, bởi vì muốn đến thế giới cuối cùng thật sự là quá khó khăn, dù là võ giả cường đại cũng khó mà đi khắp, Tinh Hạch thế giới thật sự là quá mênh mông rồi.

Mỗi khối Đại lục cũng phi thường to lớn, Địa Cầu khả năng không bằng một nơi hẻo lánh nhỏ của một khối Đại lục.

Ở cả vùng đất rộng rãi như vậy, Nhân loại sinh hoạt cang là hằng hà, số lượng võ giả cũng phi thường khổng lồ.

Tần Thiên biết Đại lục mình sống gọi là Đông Nguyên đại lục, đối với Đại lục khác cũng không hiểu rõ, bởi vì khoảng cách quá xa.

Tần Thiên biết, bây giờ mình chỉ là vừa bước vào tu luyện, hiện tại vẫn là tu luyện đến nơi đến chốn mới là vương đạo. Không có thực lực, người khác liền có thể tùy ý ô nhục mình, khinh thị mình. Đây là một thế giới dùng thực lực nói chuyện.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi vui đầu vào trong tu luyện, muốn trở thành cường giả, không phải chỉ có ngoài miệng nói là được, phải có hành động thực tế.

Sáng sớm hôm sau...

Tần Thiên tu luyện cả đêm mở hai mắt ra, hần cảm giác trải qua một đêm tu luyện, linh khí lại có tăng trưởng, sao nhỏ trong đầu cũng trở nên càng thêm sáng chói, số lượng linh khí bên trong có thể rõ ràng cảm giác được gia tăng thêm rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vũ Các

Hần không khỏi cảm thấy một hồi kỳ quái, bởi vì hấp thu linh khí không phải dễ dàng như vậy, người bình thường muốn nhanh như vậy đạt tới Nhất tinh, hấp thu nhiều linh khí như vậy, ít nhất cần hơn mười ngày, mà hắn lại dùng chưa tới một ngày, huống chi hắn thức tỉnh Nguyên hạch chỉ dùng một ngày, thiên phú tính toán là kém.

Hắn thầm nghĩ: Tốc độ tu luyện nhanh hơn thường nhân, nguyên nhân có thể là bởi vì trong đầu mình có hai Nguyên hạch hay không.

Tần Thiên phỏng đoán như thế, chỉ là bản thân hắn phỏng đoán, Tần Thiên cũng không dám khẳng định là nguyên nhân gì, nhưng mà hắn mặc kệ là nguyên nhân gì, chỉ cần đối với thân thể của mình không có chỗ xấu là được.

Tần Thiên nhảy xuống giường, hần cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, thân thể chậm rãi trở nên càng cường hãn hơn.

Tần Thiên không có tiếp tục tu luyện, hắn biết rõ tu luyện là quá trình tiến lên tuần tự, đạo lý dục tốc bất đạt hắn hiểu, Tần Thiên chuẩn bị đi ra ngoài một chuyến, đi gia tộc Vũ Các tìm một bản võ kỹ, cùng tìm chút truyện ký về Tinh Hạch thế giới nhìn xem, nhìn xem loại tình huống hai Nguyên hạch trong đầu của mình lúc trước có người có hay không.

Tần Thiên đi ở bên trong Tần Phủ, Tần gia thân là một trong tam đại gia tộc của Lang Đông thành, phủ đệ phi thường to lớn, trong phủ cảnh đẹp cũng rất nhiều.

Tần Thiên đi trong phủ, người đi qua bên cạnh hắn thỉnh thoảng đối với hắn chỉ trỏ.

- Người xem, chính là hắn, Tần Thiên, “thiên tài trong thiên tài” làm cho tất cả mọi người khiếp sợ thức tỉnh tinh hạch mới dùng một ngày, so với hạ nhân như ta cũng không bằng ha ha.

- Ai nói không phải, phé vật này thật sự là mắt mắt.

- Tần gia Cữu thiếu gia, hiện tại người nào không biết tên tuổi của hắn, hiện tại hắn đã là thanh danh lan xa rồi.

- Ha ha, về sau Tần thiếu gia chỉ có thể ở trong Tần Phủ không thể ra cửa rồi.

Tần Thiên nghe chung quanh truyền tới thanh âm trào phúng, không khỏi lộ ra nụ cười khô, hắn cũng cảm giác rất bất đắc dĩ, nhưng mà, thế giới này là sự thật như thế, tàn khốc như vậy, không ai sẽ tôn trọng một phé vật.

Chỉ chớp lát, Tần Thiên liền đi tới trước một kiến trúc ba tầng.

Tần Thiên nhìn kiến trúc trước mắt, đây là một lầu các cao tới mấy chục mét, toàn bộ lầu các dùng vật liệu gỗ là hắc sắc, là một loại gỗ nổi danh tên là Trầm Thiết Mộc.

Loại gỗ này toàn thân đen nhánh, mặc dù nói là gỗ, nhưng so với sắt ở đồng thể tích càng thêm trầm trọng, càng cứng rắn hơn, loại gỗ này giá trị cực cao, thiên kim cũng chỉ có thể mua xuống một đoạn, mà một mảnh kiến trúc lớn như vậy, toàn bộ dùng loại gỗ này tạo, giá trị kinh người, có thể nghĩ Vũ Các này trọng yếu cỡ nào.

Chỉ vì Vũ Các, là căn bản của một gia tộc.

Đây là một thế giới dùng thực lực vi tôn, tất cả mọi người theo đuổi lực lượng cường đại, mà tu luyện, là cần công pháp cùng võ kỹ. Một người thiên phú lại tốt, nếu như không có công pháp và võ kỹ, còn nói thành cường giả thế nào.

Cái này giống như là một đầu bếp, nếu như không có nguyên liệu nấu ăn, quay mặt về phía phòng bếp trống tuếch, như vậy dù có một thân tài năng, cũng khó có thể làm ra một món ăn.

Cho nên nói, Vũ Các đối với một gia tộc mà nói là trọng yếu nhất, căn cơ của một gia tộc ngay ở chỗ này.

Vũ Các trọng yếu như vậy, tự nhiên phải thủ hộ nghiêm mật, nhưng mà chung quanh Vũ Các không có một thủ vệ. Mặc dù không có một thủ vệ, nhưng mà xưa nay Vũ Các lại chưa từng xảy ra sự kiện mất trộm, nghe nói Tần Phủ lúc trước vì Vũ Các này, bỏ ra một cái giá lớn mời cao thủ trong truyền

thuyết, dùng linh thạch trân quý ở chung quanh bày một cái trận pháp, không có ai biết là trận pháp gì, nhưng mà từ Vũ Các thỉnh thoảng truyền tới sóng linh lực cực lớn, liền không người nào dám đơn giản ném thử mạnh mẽ xông tới.

Tần Thiên nhìn Vũ Các trước mắt, Vũ Các làm cho người không khỏi cảm giác được một hồi uy nghiêm, mỗi người chứng kiến kiến trúc này, nội tâm không khỏi cảm thấy một hồi áp lực.

Tần Thiên đi vào Vũ Các, từ bên ngoài xem cảm giác giống như một hắc sắc mãnh thú nuốt hết Tần Thiên.

Tần Thiên vừa vào cửa, liền có một lão giả cầm chổi chào đón, lão giả này cụt một tay, trên mặt có một vết sẹo, tóc thưa thớt, dáng người gầy teo nhỏ. Lão giả để chổi xuống nhìn xem Tần Thiên, dùng ngón tay chỉ dòng chữ trên vách tường ở cửa ra vào.

- Gia tộc trọng địa, người tiến vào Vũ Các đều không được huyền não, chưa có sự đồng ý, không được đem bất kỳ vật gì trong Vũ Các mang ra Vũ Các, không được hư hao bất kỳ vật gì trong Vũ Các, chưa có đồng ý không được lên tầng ba Vũ Các, người làm trái, nhẹ trục xuất khỏi gia tộc, nặng giết không tha.

- Ta biết rồi.

Tần Thiên nhìn xem dòng chữ to đỏ như máu trên vách tường, nhìn xem lão giả gật gật đầu ra hiệu nói.

Lão giả cầm lấy cây chổi, ở trong Vũ Các quét dọn.

Tần Thiên đánh giá nơi này, hẳn cũng là lần đầu tiên tới đây. Hắn biết rõ trong tầng một Vũ Các là để một ít thư tịch truyện ký về Tinh Hạch thế giới, cùng dị sự trên Đại lục,... hắn nhìn xem từng quyển từng quyển sách tinh xảo trên giá sách, hắn không khỏi đi lên trước cầm lấy một quyển lật xem. Sách vừa đến tay, Tần Thiên cảm giác vừa sờ lên là một tầng dày, có lẽ là da của động vật nào đó chế luyện.

Bởi vì Tần Thiên hấp thu ký ức tiền nhiệm, văn tự của Tinh Hạch thế giới đối với hắn mà nói không có chướng ngại.

Đây là một quyển sách giới thiệu cỏ cây, Tần Thiên qua loa lật xem hai trang, liền thả xuống. Hiện tại hắn không có tâm tình xem những thứ này, hắn muốn đến tìm xem, xem có sách gì có thể giải đáp thân thể của mình bất đồng hay không.

Tần Thiên bắt đầu ở tầng một chậm rãi thăm dò.

Mấy giờ đi qua, Tần Thiên không có tìm được thứ mình muốn, nhưng cũng có thu hoạch, Tần Thiên khiếp sợ phát hiện, những sách vừa rồi xem qua, chỉ dùng một lần, hắn sẽ đem nội dung trên sách nhớ kỹ.

Tần Thiên trước kia, tuy không tính đàn, nhưng mà mỗi lần muốn đọc thuộc lòng một quyển sách, đều phải dùng một thời gian ngắn, cho tới bây giờ không có ký ức nói xem một lần là có thể đem nội dung trong sách nhớ kỹ, hơn nữa lúc hồi tưởng lại những nội dung kia, trong đầu cảm giác như đang xem sách, nội dung sôi nổi hiện ra.

Tần Thiên nhin xuống nội tâm kinh hi, hắn muốn nhìn cực hạn của mình ở nơi nào một chút, hắn lại bắt đầu đọc sách. Hắn toàn thân toàn ý đầu nhập, không cảm giác được thời gian xói mòn, mỗi lần xem xong một quyển, hắn lại lấy một quyển khác tiếp tục xem, đến đằng sau, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Lão giả kia nhìn Tần Thiên cách đó không xa, không khỏi nhíu mày, hậu sinh này, ở tầng một đã nhiều canh giờ như vậy, cầm sách liền xem, vừa mới bắt đầu là chậm rãi chăm chú nhìn, hắn còn cảm thấy hậu sinh này không tệ, đằng sau tốc độ lật sách càng lúc càng nhanh, một quyển tiếp một quyển, điều này làm cho hắn cảm thấy rất không hài lòng, quá tùy tiện.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Linh hồn cường đại

Nhưng mà, hắn sẽ không đi nói cái gì, chỉ cần không làm hư sách, vậy thì tùy ý hắn trở mình đi thôi, lão giả cụt tay nhìn xem Tần Thiên chăm chú lật sách, lắc đầu quay người đi ra.

Thời gian dần qua, Tần Thiên toàn tâm đầu nhập tốc độ càng lúc càng nhanh.

-Ồ.

Khi hắn muốn lấy một quyển sách khác, lại phát hiện mình bắt hụt, lúc này mới thức tỉnh. Tần Thiên tỉnh hồn lại, mới phát hiện nguyên lai mình đã đem sách tầng một xem xong rồi.

Tần Thiên cũng không thể tin được, hắn đem nhiều sách ở tầng một đều xem xong rồi, nhưng mà hắn biết rõ, những cái này đều là sự thật, hắn cảm giác

trong đầu nhiều hơn rất nhiều rất nhiều tin tức, những tin tức này rõ ràng đều hiện lên ở trong đầu của hắn.

Tần Thiên phát giác sắc trời đã tối, hắn mới phát hiện, nguyên lai hắn đã ở tầng một nhìn cả ngày, hắn quá đầu nhập, nên không có phát hiện thời gian trôi qua.

Hôm nay vốn là muốn đi tầng hai xem võ kỹ, nhưng bây giờ sắc trời đã tối, Tần Thiên nghĩ nghĩ, vẫn là ngày mai lại đến đi.

Lão nhân cụt một tay nhìn xem bóng lưng Tần Thiên dần dần đi xa, lúc này hắn cũng cảm giác phi thường kỳ quái, người thiếu niên trước mắt này hôm nay ở tầng một nhìn sách một ngày, nhưng mà nói hắn đọc sách cả ngày, lại không giống, có ai từng thấy đọc sách nhanh như vậy, một quyển sách không đến mười hô hấp thì xong rồi, nhưng mà nói hắn thái độ không chăm chú, cũng không đúng, hôm nay cả ngày ở tầng một lật sách, thần thái vô cùng chăm chú.

Tần Vinh đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ, thiếu niên này đem toàn bộ sách nhớ kỹ. Tần Vinh cũng bị ý nghĩ của mình dọa sợ, không có khả năng, muốn ghi nhớ nhiều sách như vậy, cái này phải cần linh hồn cường đại dường nào mới có thể làm đến. Nghĩ tới đây, hắn không khỏi lắc đầu cười khổ: Ài, người đã già, cũng bắt đầu loạn nghĩ, thiếu niên này khả năng cảm thấy lật sách như vậy có ý tứ.

Nghĩ tới đây, Tần Vinh lại cảm chổi chăm chú quét dọn Vũ Các.

Trở lại trong phòng nhỏ của mình, Tần Thiên ngồi ở trên giường, không khỏi nghĩ tới chuyện hôm nay, hắn cũng cảm giác kỳ quái, hôm nay mình làm sao sẽ thoáng cái nhớ rõ nhiều tin tức như vậy, đầu căn bản không biết một mảy.

Tần Thiên không khỏi trầm nghĩ: Mình có thể thoáng cái nhớ nhiều như vậy, chứng kiến những kiến thức kia, thoáng cái liền có thể hiểu được, có phải là lực lượng linh hồn của mình trở nên mạnh mẽ hay không. Tần Thiên càng nghĩ càng thấy có khả năng, hắn không khỏi nghĩ, linh hồn lực của mình giống như cường đại hơn, cảm giác của mình cũng cường đại hơn, đối với chung quanh cảm giác cũng rõ ràng hơn, trước kia hắn không nghĩ những chuyện này, cho rằng mỗi người trên Tinh Hạch thế giới đều như vậy, nhưng mà, thông qua tin tức hôm nay mình hấp thu biết được, chuyện này nguyên lai cũng không phải như vậy, lực cảm giác của mình so với người bình thường càng cường đại hơn.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cảm thấy một hồi kinh hi, linh hồn cường đại, vậy quá trọng yếu.

Tại Tinh Hạch thế giới, tất cả mọi người biết rõ, linh hồn là trời sinh, linh hồn cường đại đối với một võ giả mà nói quá trọng yếu, linh hồn có thể theo tuổi người tăng trưởng mà tăng trưởng, nhưng mà cái tăng trưởng này sẽ không quá nhiều. Tại Tinh Hạch thế giới, cũng không có công pháp gì có thể tu luyện tăng trưởng linh hồn của mình, coi như là Cửu tinh công pháp cấp cao nhất, cũng chưa từng nghe nói có chức năng này, đây là đại chúng thường thức.

Linh hồn cường đại, có thể lĩnh ngộ công pháp cùng võ kỹ càng sâu sắc hơn, tu luyện càng làm chơi ăn thật, cái này cũng có thể xem như một loại thiên phú khác, một loại siêu cấp thiên phú. Khó trách Tần Thiên cảm thấy lúc tu luyện vận chuyển Tam Tinh công pháp, mình đối với linh lực hấp thu nhanh như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói người khác vận chuyển công pháp cấp thấp hấp thu Linh lực nhanh như vậy. Mặc dù trong cơ thể mình có hai tinh hạch, cùng người khác không giống, nhưng mà khẳng định không thể bỏ qua linh hồn của mình, đối với mình tu luyện có tác dụng tăng thêm.

Nghĩ tới đây, Tần Thiên không khỏi cất tiếng cười to, hắn cảm giác tương lai tràn đầy hi vọng.

Mấy ngày qua tao ngộ để cho hắn hiểu được, thế giới này là một thế giới dùng thực lực nói chuyện, muốn đạt được tôn trọng, lấy được thứ mình muốn, bảo hộ đồ đạc của mình, người chỉ có trở thành cường giả, trở thành một cường giả đỉnh thiên lập địa, như vậy, bất luận kẻ nào cũng không thể tùy ý ô nhục người.

Đây là một thế giới phi thường thực tế. Tần Thiên biết, mấy ngày nay phát sinh sự thật máu chảy đầm đìa nói cho hắn biết, duy chỉ có trở thành cường giả mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình.

Tần Thiên từ nhỏ chưa từng gặp qua mẹ, từ nhỏ phụ thân của hắn đối với hắn hết mực yêu thương, nhưng mà từ ngày Nguyên hạch thức tỉnh, biết mình là phế vật, Tần Thiên phát hiện phụ thân ngay cả an ủi cũng không có đến an ủi mình một tiếng, cũng không có tới tìm mình, mình như đồ bỏ đi bị ném tới nơi heo lạnh. Sau khi mình bị coi là phế vật, bị đuổi ra trạch viện mình ở từ nhỏ, không ai thương cảm, gia tộc cũng giống như quên lãng một Cửu thiếu gia như hắn, cái này là hiện thực tàn khốc.

Trong lòng Tần Thiên không khỏi lạnh lẽo, hắn sẽ làm cho tất cả mọi người biết, hắn không phải phế vật, hắn sẽ để cho tất cả mọi người biết, hắn sẽ trở thành một cường giả. Người đã từng ô nhục qua hắn, hắn sẽ để cho những người kia hối hận.

Tần Thiên ngồi xếp bằng trên giường, vận chuyển công pháp, bắt đầu tu luyện.

Chỉ thấy linh khí trong thiên địa bị Tần Thiên hấp thu tiến vào trong thân thể, trải qua lần trước tu luyện, kinh mạch của hắn so với trước kia càng tăng mạnh hơn, linh khí lưu chuyển thân thể càng hơn nhiều, lần này tự nhiên hấp thu linh khí càng nhiều, hấp thu linh khí càng lúc càng nhanh, linh khí lưu chuyển kinh mạch toàn thân, chậm rãi tắm bổ lấy thân thể của mình.

Tần Thiên không chế linh khí hướng tinh hạch trong đầu phóng đi, linh khí như từng dòng suối nhỏ, thời gian dần qua hướng trong đầu phóng đi, Nguyên hạch xoay chuyển, đối với hấp thu linh khí cũng chậm chậm tăng cường, có thể thấy sao nhỏ ở chung quanh Nguyên hạch không ngừng hấp thu linh khí, thời gian dần qua, sao nhỏ hấp thu linh khí càng ngày càng nhiều, sao nhỏ cũng càng ngày càng sáng, sao nhỏ phảng phất là một vật chứa, linh khí không ngừng lao vào trong thung kia, Tần Thiên có thể rõ ràng cảm giác được lượng linh khí biến nhiều, kinh mạch trong cơ thể trải qua linh khí lưu chuyển, cũng càng mạnh hơn rồi, mặc dù cái thay đổi này rất nhỏ, nhưng mà, nước chảy cũng có thể đá mòn, chỉ cần kiên trì, kinh mạch sớm muộn sẽ trở nên cực kỳ cường hãn.

Sắc trời dần dần sáng lên, một đêm thời gian rất nhanh đã trôi qua.

Tần Thiên thở ra một hơi, mở mắt ra, trải qua cả đêm tu luyện, hắn phát hiện linh khí của mình tăng trưởng một mảng lớn, trạng thái thân thể cũng rất tốt.

Cốc cốc...

Cửa ra vào truyền đến tiếng đập cửa, đánh thức Tần Thiên ở trong trầm tư.

- Tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ba tháng ước hẹn

Cửa mở ra, một hạ nhân đi vào phòng nhỏ, cầm một hộp đựng thức ăn, buông hộp com xuống, không nhìn được nói:

- Tần thiếu gia, đây là của người.

Hạ nhân nói xong liền để hộp com xuống, cũng không chờ Tần Thiên nói chuyện, liền xoay người ra khỏi phòng.

Tần Thiên bắt đầu dĩ cười khổ, xem ra mình bây giờ là không người chào đón a, một hạ nhân cũng dám như vậy đối với mình, thái độ kém cũng quá nhiều đi, trước kia hạ nhân nào nhìn thấy mình không phải ăn nói khép nép, biết vâng lời cùng mình nói chuyện, âm thanh vuốt mông ngựa không ngừng, nguyên một đám hận không thể dính ở trên người hắn, muốn cùng mình nhờ vả chút quan hệ, hiện tại, nguyên một đám lúc nhìn mình con mắt đều là nghiêng, lời nói cũng không muốn nói với mình, cảm giác như mình tràn ngập xui xẻo.

Nghĩ tới đây, Tần Thiên không khỏi nắm chắc nắm đấm, cái này là thực lực. Không có thực lực ngay cả một hạ nhân cũng coi thường người, bị người xem thường, kém một bậc.

Sáng sớm, Tần Thiên ăn xong điểm tâm, ra khỏi phòng, hắn đi đến gia tộc Vũ Các, hắn muốn đi gia tộc Vũ Các tầng hai xem có võ kỹ gì tốt, tìm một bản nhìn xem.

Không lâu, Tần Thiên đến Vũ Các, nhưng mà ở cửa ra vào Vũ Các lại gặp Tần Tiểu Kiếm.

- Ai da, cái này không phải Tần Thiên thiếu gia của chúng ta sao? Ha ha ha, người cũng tới Vũ Các, muốn tu luyện a, nhưng mà người có thể sao? Ha ha.

Tiếng cười to của Tần Tiểu Kiếm truyền đến.

Tục ngữ nói, oan gia ngõ hẹp, Tần Thiên nhìn Tần Tiểu Kiếm trước mắt không khỏi trầm nghĩ.

- Tần gia, cái phế vật này chỉ là tới đây trang giả vờ giả vịt mà thôi.

Tùy tùng bên cạnh Tần Tiểu Kiếm châm chọc nói.

- Tần Thiên, có muốn ta dạy người một chiêu nửa thức hay không, cho người tốt xấu có thể biết một hai chiêu, không cần người đi Vũ Các, bằng thực lực Tam Tinh Đoán Kinh cảnh của ta, dạy người chỉ là một bữa ăn sáng.

Tần Tiểu Kiếm khinh thường đối với Tần Thiên nói.

- Tần Tiểu Kiếm, ta thấy cha mẹ người cho người cái tên này thật sự là sai rồi, sao không bảo người tiểu “Tiên” nhi, ta xem phải gọi người siêu “Tiên” sẽ càng thêm thích hợp, lúc trước không biết là ai mỗi ngày mặt dày mày dạn ở bên cạnh ta, đuổi cũng đuổi không đi.

Tần Thiên giễu cợt nói.

Nghe xong lời này, sắc mặt Tần Tiểu Kiếm lập tức âm trầm xuống. Nhìn xem Tần Thiên lạnh giọng nói:

- Phế vật, ta gọi người một tiếng Tần thiếu gia, là cho người mặt mũi, người cái phế vật này còn có tư cách gì ở trước mặt lão tử trang đại gia, người cho rằng người là Tần thiếu gia trước kia sao? Tính cho lão tử, tin hay không, hiện tại ta một tay có thể đem người đánh quỵ xuống đất cầu xin tha thứ.

- Tần gia, không cần người tới, giáo huấn phế vật này không cần ngài xuất mã, ta là được rồi.

Gã sai vật bên cạnh kêu gào nói.

- Ha ha, cái phé vật này dám động thủ ư, ta mượn hán mười cái gan đi, ha ha...

Tần Thiên vận chuyển linh khí trong cơ thể, liền hướng Tần Tiểu Kiếm vùng quyền đi.

Người khác đã đem chân đạp đến trên mặt người, nếu như người còn không có một chút biểu thị, vậy còn tính toán đàn ông sao.

Tần Tiểu Kiếm xem xét Tần Thiên dám hướng mình vùng quyền, không khỏi nở nụ cười, giờ nắm đấm lên, đón nắm đấm Tần Thiên vùng lên.

Bằng

Hai nắm đấm kết kết thật thật đụng vào nhau, Tần Thiên bị lực lượng của đối phương đẩy lui bốn năm bước, khí huyết sôi trào, hán cảm giác lực lượng không lồ tác dụng ở trên người, hán không tự chủ được rút lui, dù sao đối phương cao hơn hán hai sao.

Nhưng mà Tần Tiểu Kiếm cũng không có chiếm được tiện nghi, lui một bước nhỏ, Tần Tiểu Kiếm thật không ngờ phé vật trong mắt của hán, lực lượng cũng to lớn như thế, hán dưới sự khinh thường, bị Tần Thiên đẩy lui một bước nhỏ.

Tần Tiểu Kiếm tức giận thầm nghĩ: Minh cư nhiên bị phé vật trước mắt đẩy lui, Tần Thiên rõ ràng lực lượng lớn như vậy, mình cho rằng tùy ý một quyền là có thể giải quyết Tần Thiên, thật không ngờ lại bị ăn thiệt thòi.

Nghĩ tới đây, Tần Tiểu Kiếm tức giận vận chuyển linh khí trong cơ thể, rống lớn một tiếng:

- Người cái phé vật này, vừa rồi nhường cho người, hiện tại hảo hảo giáo huấn người một chút.

Nói xong hướng về Tần Thiên phóng đi.

Tần Thiên không sợ hãi chút nào nhìn lấy Tần Tiểu Kiếm phóng tới hán, hán đề xuống khí huyết sôi trào, vận chuyển linh khí, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

- Các người đang làm gì đó, biết đây là địa phương nào không? Dám ở chỗ này giương oai, đều dừng lại cho ta.

Một âm thanh quát lớn truyền đến.

Chỉ thấy từ trong Vũ Các đi ra một thiếu niên, tuy thiếu niên tuổi không lớn, nhưng lớn lên so với người trưởng thành bình thường còn cường tráng, thân thể cơ bắp nở lên, hán chính là đường ca của Tần Thiên Tần Hồ.

Theo hán quát lớn, Tần Tiểu Kiếm cũng dừng lại, Tần Hồ đi tới, cả người tản ra một cỗ uy thế, hai con mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

- Hai người các người, đây là Vũ Các, hai người các người ăn gan báo a, dám ở bên cạnh Vũ Các động võ, ai ngứa da, có thể tới tìm ta luyện một chút.

Tần Hồ nói.

Tần Tiểu Kiếm nhìn Tần Hồ trước mắt, tuy hán đối với mình là một Tam Tinh võ giả cảm thấy rất tự hào, nhưng mà không thể không thừa nhận, ở trước mặt Tần Hồ, hán còn không có vốn liếng kiêu ngạo.

Tần Hồ, năm nay 17 tuổi, nhưng đã là một cửu tinh Đoán Kinh cảnh võ giả, là một thiên tài không hơn không kém, ở trong Tần Phủ vô cùng chói mắt. Người này tính cách hào sảng, ham võ thành si, trời sanh chiến đấu cuồng, Lang Đông thành không biết có bao nhiêu thanh niên tài俊 thua ở dưới tay của hán.

Tần Tiểu Kiếm cũng không dám sờ râu hán, cung kính nói với Tần Hồ:

- Hồ ca, ta biết sai rồi, ta không nên ở cửa ra vào Vũ Các đánh nhau, đều do cái phé vật này.

Nói xong chỉ vào Tần Thiên.

- Ta phé vật, Tần Tiểu Kiếm, người có tư cách gì nói ta là phé vật, người mười sáu tuổi mới tu luyện đến Tam Tinh Đoán Kinh cảnh, chút thực lực ấy người có cái gì có thể kiêu ngạo.

Tần Thiên giễu cợt nói.

- Ha ha, chút thực lực ấy của ta, ta nghĩ người cả đời cũng không đạt tới thực lực này, người cái phé vật này, cả đời cũng không chiến thắng được ta.

Tần Tiểu Kiếm khinh bỉ nói.

- Ta sẽ không chiến thắng được người, ta hiện tại mới tu luyện không đến ba ngày, mà người tu luyện bao lâu.

Tần Thiên trầm giọng nói, sau đó nhìn xem Tần Tiểu Kiếm tiếp tục nói:

- Hiện tại ta chính thức khiêu chiến người, ba tháng sau, đến lúc đó ở gia tộc đấu võ trường thi đấu, người có dám hay không.

- Tàn Thiên, người có biết mình đang nói cái gì hay không, người muốn khiêu chiến Tàn Tiểu Kiếm, mọi thứ đều phải lượng sức mà đi.

Tàn Hồ nghe được Tàn Thiên nói, trầm mặt nói với Tàn Thiên, đối với đường đệ trước mắt này, tuy nội tâm đối với hắn cũng tràn ngập khinh thường, cũng hiểu được người đường đệ kia đời này con đường tu luyện không có hy vọng, nhưng mà dù sao cũng là đường đệ của mình, không có thể trơ mắt ra nhìn hắn bị người khi dễ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Công pháp cùng võ kỹ (Thượng)

- Ta biết mình nói cái gì. Tàn Tiểu Kiếm, người có dám tiếp hay không.

Tàn Thiên kiên định nói.

Tàn Hồ thấy Tàn Thiên nói như vậy, hắn cũng không nói cái gì, dù sao hắn xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

- Ha ha, người nói cái gì, ta không có nghe lầm a, người cái phế vật này cũng dám hướng ta khiêu chiến, ha ha, người đã muốn chết, ta sao có thể không thành toàn người, ta tiếp nhận.

Tàn Tiểu Kiếm tùy tiện nói.

- Tốt, ba tháng làm kỳ hạn.

- Đợi một chút, chúng ta đã tỷ thí, này cũng nên có chút tặng thưởng đi, nếu như người thua, người liền quỳ hướng ta khấu đầu ba cái, hơn nữa bảo ta ba tiếng gia gia.

Tàn Tiểu Kiếm khiêu khích nhìn xem Tàn Thiên nói.

- Tốt, ta thua, ta liền như người nói, nhưng nếu người thua...

- Ta thua, nói giỡn sao, ta sẽ thua người.

Tàn Tiểu Kiếm đánh gãy Tàn Thiên nói, mặt mũi tràn đầy bất khả tư nghị nói.

- Người là không dám đối mặt kết quả bại bởi ta đi, nói nhiều như vậy làm gì, người còn không có nói người thua sẽ làm như thế nào a.

Tàn Thiên chậm rãi nói.

- Tốt, người đã kiên trì như vậy, nếu như ta thua, ta từ phòng ta một mực quỳ bò đến phòng người, như thế nào.

Tàn Tiểu Kiếm hài hước nói.

- Tốt, vậy thì một lời đã định.

Tàn Thiên nhìn xem Tàn Tiểu Kiếm đã tính trước nói.

- Hồ ca, vậy ta đi trước.

Tàn Tiểu Kiếm cung kính nói với Tàn Hồ. Sau đó lại nhìn Tàn Thiên lạnh giọng nói ra:

- Chuẩn bị cho tốt ba tháng sau hướng ta dập đầu đi.

Nói xong mang theo tùy tùng đi ra.

Tàn Hồ nhìn Tàn Thiên, không khỏi thương hại nói:

- Tàn Thiên, chính người tự giải quyết cho tốt.

Nói xong xoay người rời đi.

Tàn Thiên nghe ngữ khí thương hại của Tàn Hồ, hắn có thể nghe được, Tàn Hồ đối với hắn căn bản không có kỳ vọng gì.

Nghĩ tới đây, hắc nắm chắc nắm đấm, nội tâm nghĩ thầm: Đến lúc đó ta sẽ cho các ngươi biết rõ cái gì gọi là mắt chó nhìn người thấp, ta sẽ cho các ngươi chỉ có thể ngưỡng mộ ta.

Ta muốn trở thành cường giả, nội tâm Tàn Thiên không khỏi lớn tiếng hò hét.

Tàn Thiên nhìn Vũ Các trước mắt, Tàn Thiên biết, bên trong có rất nhiều võ kỹ, công pháp, những vật này đều có thể tăng thực lực lên, mới vừa rồi ba tháng ước hẹn không phải là hắc nhất thời xúc động mới quyết định như thế, hắc có tự tin ở ba tháng sau chiến thắng Tàn Tiểu Kiếm, cái này chỉ là một khiêu chiến nhỏ nhỏ trên đường tu luyện, nếu như ngay cả tự tin chiến thắng chút khiêu chiến đó cũng không có, này nói thế nào tương lai trở thành một cường giả.

Tàn Thiên đi vào Vũ Các, hắc trực tiếp lên tầng hai.

Tầng hai Vũ Các là nơi để Nhất tinh cùng Nhị Tinh công pháp và võ kỹ trong gia tộc, những thứ này đều là tài phú quý báu trong gia tộc, tầng hai Vũ Các chỉ có gia tộc dòng chính cùng một ít người có thiên phú mới có thể đi lên, người bình thường là không thể lên.

Vũ Các tầng ba để Tam Tinh công pháp và Tam Tinh võ kỹ trong gia tộc, Vũ Các tầng ba là gia tộc cấm địa, muốn lên lầu ba, chỉ có Tộc trưởng cùng trưởng lão cho phép mới có thể.

Tàn Thiên đi đến lầu hai, nhìn xem sách trong lầu hai, Tàn Thiên rõ ràng cảm giác được sách ở lầu hai so với lầu một giảm rất nhiều, dù sao cũng là công pháp và võ kỹ, rất trân quý, ít một chút mới bình thường.

Võ đạo một đường, tràn ngập gian khổ. Tu luyện không phải mỗi người đều có thể thuận lợi, phương diện tài nguyên, công pháp và võ kỹ thiếu một thứ cũng không được, nếu như không có công pháp cùng võ kỹ, thiên phú lại tốt cũng không có chỗ phát huy.

Tu luyện cần võ kỹ cường đại hơn, võ kỹ với tư cách chiêu thức, cần trải qua thiên chuy bách luyện. Còn công pháp có thể hấp thu linh khí, linh khí là có số lượng, hấp thu linh khí đối với thực lực của người tu luyện có ảnh hưởng trọng đại, một công pháp tốt, có thể khiến tốc độ tu luyện của người ta trở nên nhanh hơn, tự nhiên thực lực cũng đề cao càng nhanh.

Lúc cùng người đối chiến, võ kỹ cùng linh khí đồng dạng đều vô cùng trọng yếu. Lúc song phương chiến đấu, hai võ kỹ giống nhau, một phương linh khí cao hơn tự nhiên ưu thế và lực bền bỉ càng mạnh, chiến thắng sẽ càng cao. Nếu như dưới tình huống hai người linh khí không sai biệt lắm, song phương đối chiến phương nào võ kỹ càng thêm tinh diệu, đối với võ kỹ vận dụng càng thêm thuần thực, cơ hội chiến thắng sẽ càng tăng, mà thắng lợi, thường thường đại biểu cho sống sót.

Cho nên có thể nhìn ra, công pháp cùng võ kỹ đối với thực lực cá nhân tăng trưởng trọng yếu bao nhiêu.

Võ kỹ cùng công pháp đều chia làm Nhất tinh đến Cửu tinh, mỗi tinh chia làm thượng thừa, trung thừa cùng hạ thừa. Nhất tinh đến Tam Tinh đều là thuộc về cấp thấp, Tứ tinh đến Lục tinh thuộc về trung cấp, Thất Tinh đến Cửu tinh thuộc về cao cấp. Đương nhiên còn có Thần cấp trong truyền thuyết, nhưng mà Thần cấp công pháp cùng võ kỹ chỉ là truyền thuyết, ai biết là thật hay giả.

Tàn Thiên biết, công pháp cùng võ kỹ là phi thường khó lấy được, toàn bộ Tàn Phủ, trải qua hơn mười thế hệ cố gắng, toàn bộ Tàn Phủ công pháp cùng võ kỹ tốt nhất cũng chỉ đạt tới Tam Tinh mà thôi, những công pháp cùng võ kỹ cao cấp hơn kia, ngay cả bóng dáng cũng chưa từng gặp, Tàn Phủ có Tam Tinh cấp đã coi như là phi thường tốt, chút ít Tam Tinh công pháp cùng võ kỹ kia, Tàn Phủ cũng đem những thứ này coi là trân bảo.

Tàn Thiên rục rịch, hắc nhìn xem các loại công pháp cùng võ kỹ.

《Hỗ Diễm Quyền》Nhất tinh thượng thừa võ kỹ...

《Thanh Phong Thập Bát Kiếm》Nhị Tinh hạ thừa võ kỹ...

《Cơ Sở Kiếm Pháp》Nhất tinh hạ thừa võ kỹ...

《Hóa Vũ Quyết》Nhất tinh thượng thừa công pháp...

Từng quyển từng quyển sách làm cho người ta hoa mắt, Tàn Thiên đi đến trước kệ sách, cầm lấy một quyển sách.

《Miên Vũ Kiếm Pháp》.

Xem tên sách, Tàn Thiên biết đây là một bản kiếm pháp, hắc mở sách nhìn chăm chú, không bao lâu, Tàn Thiên khép sách lại, hắc hồi tưởng Miêu Vũ kiếm pháp, quyển《Miên Vũ Kiếm Pháp》này là Nhất tinh võ kỹ, tổng cộng chín tầng, Tàn Thiên không có đi nhìn kỹ, thô sơ giản lược nhìn một chút liền thả xuống, dù sao mới là Nhất tinh võ kỹ, mục tiêu của hắc là những Nhị Tinh võ kỹ kia. Hắc phát hiện mình hiện tại không có vũ khí, cho nên, hắc quyết định tìm một quyển võ kỹ có quan hệ quyền pháp.

Hắc đã có Tam Tinh trung thừa công pháp《Khinh Vân Quyết》, không cần lại đi hao tâm tổn trí chọn lựa công pháp, mặc dù nói sách vở tầng hai ít hơn tầng một, nhưng mà cũng có không ít, nếu như từng quyển từng quyển đi xem mà nói, thời gian sẽ rất lâu.

Cho nên, nên có mục đích đi tìm võ kỹ, chỉ chớp lát sau trên tay Tàn Thiên đã cầm một quyển võ kỹ.

《Cửu Linh Quyền》.

Tần Thiên bắt đầu chăm chú nghiên cứu, hần vô cùng chăm chú, tu luyện võ kỹ này không phải đùa giỡn, nếu như không nhớ rõ ràng nội dung, sẽ ảnh hưởng tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Công pháp cùng võ kỹ (Hạ)

Không bao lâu, Tần Thiên hài lòng buông sách, dựa vào linh hồn lực siêu của quần mình, hần rất nhanh đem quyền võ kỹ này nhớ kỹ không sót một chữ.

《Cửu Linh Quyền》.

Quyền quyền pháp này là Nhị Tinh thượng thừa võ kỹ, toàn bộ có chín thức.

Quyền quyền pháp này trong gia tộc cũng tính toán là quyền pháp tốt, nhưng mà muốn tu luyện tới cảnh giới cao thâm cũng rất khó, rất nhiều người chỉ cần tu luyện thức thứ nhất cũng dùng hơn mười ngày, theo quyền pháp tu luyện sâu sắc, độ khó cũng trở nên càng lúc càng lớn, đến nay vẫn chưa nghe nói ai tu thành toàn bộ chín thức.

《Cửu Linh Quyền》, quyền pháp cận thân công kích, chín thức viên mãn, có thể đem công kích gia tăng gấp ba, uy lực cực lớn, tu luyện tới thức thứ nhất, quyền phong đánh ra sẽ phát một tiếng vang, thức thứ hai hai tiếng, thức thứ ba ba tiếng... Thức thứ chín viên mãn vang chín lần.

Tần Thiên đi ra Vũ Các, đi về phủ, hần phát giác người bên cạnh thỉnh thoảng chỉ trò hần.

- Xem a, chính là phế vật này mới khiêu chiến Tần Tiểu Kiếm.

- Tần Tiểu Kiếm, ngôi sao mới của Tần Phủ, thực lực tăng rất nhanh, hần dám khiêu chiến, không muốn sống nữa sao.

- Ai nói không phải, tuy ta cũng phi thường chán ghét Tần Tiểu Kiếm, trước kia thân phận còn không phải cùng những hạ nhân chúng ta đồng dạng, hiện tại bay lên đầu cảnh thành Phụng Hoàng, lại trở nên hung hăng can quấy, đối với chúng ta không đánh thì nể, nhưng mà có thể nói cái gì, người ta có thực lực.

- Người a, cũng đừng có nói nhiều, chúng ta ngoan ngoãn làm hạ nhân đi. Hai người còn định ra ba tháng ước hẹn, đến lúc đó nhìn hần kết thúc như thế nào.

- Đến lúc đó chúng ta liền đợi xem kịch vui đi, nhìn hần bị ngược đãi như thế nào.

Tần Thiên nghe hạ nhân đi qua bên cạnh nói chuyện, như vậy chuyện này cũng đã truyền khắp Tần Phủ rồi, nhưng mà không có gì phải sợ, hần có tự tin, có thể chiến thắng Tần Tiểu Kiếm.

...

Buổi trưa, ánh mặt trời rơi rải đại địa, lúc này Tần Thiên đứng ở trong rừng cây phía sau núi, hần muốn chuẩn bị tu luyện võ kỹ.

Tần Thiên nhớ lại nội dung Cửu Linh Quyền, bắt đầu lần đầu tiên tu luyện võ kỹ của mình.

Thức thứ nhất tổng cộng chỉ có một động tác, chính là không ngừng vung quyền, nhưng lại không phải đơn giản ra quyền là được, cần phải phối hợp vận dụng linh khí, thông qua vài đường kinh mạch đem linh khí vận chuyển tới tay, sau đó ra quyền, đừng tưởng rằng cái này rất đơn giản, muốn luyện tập đến trình độ mình có thể tùy tâm sở dục vận chuyển linh khí, đó là phải qua thiên chuy bách luyện.

Tần Thiên nhìn đại thụ phía trước, đại thụ này to chừng nửa người, nghĩ đến thức thứ nhất, linh khí vận chuyển, đối với nó toàn lực đánh một quyền.

Chỉ thấy từ trên cây rơi xuống vài lá cây, thân cây cũng chỉ run rẩy, Tần Thiên bắt đầu tu luyện Cửu Linh Quyền, hần nghĩ đến thức thứ nhất, không ngừng đập nện đại thụ.

Phanh, phanh, phanh.

Chỉ thấy trong rừng cây, một thiếu niên không ngừng vung quyền, từ từng góc độ đập nện một gốc đại thụ thô nửa người, quyền phong hô hô vang lên. Trong đầu, linh khí của sao nhỏ bên cạnh Nguyên hạch không ngừng tiêu hao, linh khí không ngừng trải qua kinh mạch, sau đó tiêu hao, tu luyện võ kỹ là phi thường khô khan, phải đi qua thiên chuy bách luyện mới có thể có thành tựu.

Ánh nắng chiều nhuộm đỏ rực cả nửa bầu trời, quang mang hoàng hôn đem thân ảnh Tần Thiên kéo dài.

B-A-N-G...GG.

Một thanh âm đột ngột vang lên, Tàn Thiên thở hổn hển dừng lại.

Hắn khiếp sợ phát hiện mình đã học xong thức thứ nhất rồi, lại nhanh như vậy học xong, người bình thường phải qua hơn vạn lần luyện tập mới có thể, hẳn cứ như vậy tu luyện một buổi chiều liền học được rồi, cái này không khỏi để cho hắn chấn kinh.

Hắn nhìn nhìn sắc trời, tuy trời sắp tối, nhưng mà hắn muốn tu luyện nữa, hắn đề xuống nội tâm kinh hãi, tiếp tục tu luyện thức thứ hai.

Hô, hô, hô...

Trong rừng cây không ngừng truyền đến thanh âm nắm đấm cùng không khí ma sát, một thiếu niên đồ mồ hôi như mưa đang luyện tập.

Sắc trời rất nhanh đen lại, màn đêm buông xuống ở trên mặt đất.

Lúc này trong Tàn Phủ đèn đuốc sáng trưng, ở trong một căn phòng trang trí hoa lệ, gian phòng phi thường lớn, ngồi ở trên ghế vị trí đầu là một trung niên nhân, tóc hắn thưa thớt, người không cao, cả người phi thường nhỏ gầy, cực kỳ gây chú ý là có cái mũi ưng, đôi mắt phi thường nhỏ, nhìn sang cảm giác tựa như không thể mở to nổi, cả người thấp phần âm trầm, hắn tên là Tàn Ứng, là Tàn Phủ Chấp pháp đường Đường chủ, Tử thúc của Tàn Thiên.

Hắn chậm rãi mở miệng, thanh âm chói tai hỏi người đứng phía dưới nói:

- Hữu Quý, ngươi mới vừa nói con trai của Tàn Chân Nghiệp, chính là tên phế vật Tàn Thiên kia muốn khiêu chiến Tàn Tiểu Kiếm.

Trong giọng nói có chứa hoài nghi nồng nặc.

- Cha, đúng, không có sai, hôm nay Tàn Thiên hướng Tàn Tiểu Kiếm phát ra khiêu chiến, ba tháng sau tại Tàn Phủ đấu võ trường thi đấu, tin tức này đã truyền khắp Tàn Phủ từ trên xuống dưới, đã trải qua bản nhân Tàn Tiểu Kiếm xác nhận, tuyệt đối sẽ không sai.

Tàn Hữu Quý đứng ở phía dưới khẳng định nói.

Nghe xong lời này, Tàn Ứng nói:

- Tàn Thiên này tính toán cái gì, rõ ràng là phế vật, lại dám khiêu chiến Tàn Tiểu Kiếm, cái này có thể cùng Tàn Chân Nghiệp có quan hệ hay không, Hữu Quý, ngươi phải thật thiết chú ý việc này, mặc kệ hắn xuất phát từ mục đích gì, chúng ta đều phải chú ý.

- Vâng, hài nhi biết rõ, ta sẽ thời khắc chú ý, phế vật Tàn Thiên kia lật không nổi sóng gió gì.

Tàn Hữu Quý nói.

- Tốt, ngày mai ngươi dùng danh nghĩa gia tộc đưa cho Tàn Tiểu Kiếm hai cây nhất phẩm Thảo dược.

- Nhất phẩm Thảo dược, trân quý như vậy, đưa cho Tàn Tiểu Kiếm, có phải quá lãng phí hay không.

Tàn Hữu Quý chần chờ nói.

- Ngươi biết cái gì, đem Thảo dược này cho Tàn Tiểu Kiếm, để hắn tăng cường chút thực lực, ta muốn ba tháng sau thi đấu không sợ hờ tỵ nào, đến lúc đó thực lực của Tàn Tiểu Kiếm tăng nhanh, nếu như lúc thi đấu không cẩn thận thất thủ đánh chết Tàn Thiên, vậy người khác cũng không thể nói cái gì.

Tàn Ứng âm hiểm cười nói.

- Cao, phụ thân, thật sự là cao, ta hiểu rồi, cái này gọi là bỏ tôm bắt cá, đến lúc đó trước khi thi đấu có thể nói với Tàn Tiểu Kiếm, bảo hắn không nên lưu thủ.

Tàn Hữu Quý lớn tiếng đồng ý.

- Hữu Quý, có một số việc không cần tự mình làm, phải ở sau lưng, hiểu chưa.

- Vâng, hài nhi biết rõ.

- Nếu không có việc gì ngươi lui ra đi.

Nói xong phát tay để cho Tàn Hữu Quý đi ra.

Tàn Ứng không khỏi lâm vào trầm tư, nội tâm thầm nghĩ: Tàn Chân Nghiệp ah Tàn Chân Nghiệp, ngươi là gia tộc đệ nhất cường giả, ta bây giờ không đối phó được ngươi, nhưng mà hiện tại con của ngươi là phế vật, ngươi cũng không thể che chở con của ngươi cả đời, hiện tại con của ngươi tự tìm đường chết, ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta.

...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tàn Viện Viện

Trời tối, lúc này Tàn Thiên ngồi ở trên giường trong phòng của mình, hắn hồi tưởng lại hôm nay lần thứ nhất tu luyện võ kỹ, nội tâm của hắn vẫn thật lâu không thể bình tĩnh trở lại, chỉ một ngày, hắn liền tu luyện đến thức thứ hai của《Cửu Linh Quyền》, người bình thường muốn đến trình độ như hắn, tốn hao thời gian ít nhất cũng phải gấp mấy chục lần. Hắn đối với quyền pháp lý giải cũng phi thường khắc sâu, thường thường có thể rất thuận tay luyện tập, không có gì có thể làm khó hắn.

Tàn Thiên đề xuống nội tâm kinh hi, hắn ngồi ở trên giường, hắn biết rõ, hiện tại hắn chỉ là một kẻ yếu, đường còn rất dài, không thể đình chỉ tu luyện, không thể bởi vì một chút xú thành tựu liền đắc chí, phải kiên trì bền bỉ.

Hôm nay mặc dù mệt mỏi, nhưng hắn không muốn dừng lại tu luyện, hắn phải kiên trì, ba tháng nói nhiều không nhiều, nói ngắn cũng không tính ngắn, hắn đã lạc hậu Tàn Tiểu Kiếm nhiều như vậy, thật sự nếu không dành thời gian, này nói thể nào ba tháng sau chiến thắng hắn, dùng một chút thời gian bình phục tâm tình, hắn ngồi xếp bằng trên giường.

Ngồi ở trên giường, sắc mặt Tàn Thiên nghiêm túc và trang trọng, hắn chậm rãi vận chuyển công pháp, một tia linh khí trong thiên địa chậm rãi hấp thu đến trong cơ thể.

Linh khí chậm rãi chảy qua kinh mạch, linh khí tản bỏ lấy thân thể, để cho thân thể thoải mái nhện không được muốn phát ra ngâm nhẹ.

Tu luyện trong chốc lát, Tàn Thiên cảm giác được linh khí bản thân đang chậm rãi gia tăng, hắn cảm thụ linh khí trong cơ thể, hắn biết rõ, hiện tại Linh lực đã cách Nhất tinh đỉnh phong không xa.

Không chút do dự, hắn vận chuyển công pháp nhanh hơn, Linh lực trong thiên địa không ngừng tràn vào thân thể Tàn Thiên, Tàn Thiên dùng lực lượng tinh thần khống chế linh khí ở trong kinh mạch lưu động, thời gian dần qua, hấp thu linh khí càng ngày càng nhiều, linh khí ở trong kinh mạch cũng càng ngày càng nhiều.

Tàn Thiên xem xét linh khí trong thân thể càng ngày càng nhiều, lực lượng tinh thần khống chế linh khí cực kỳ nhanh hướng trong đầu chạy đi.

Linh khí sôi trào mãnh liệt vừa đến trong đầu, hai Nguyên hạch không ngừng đối vận, hấp thu linh khí, linh khí liên tục không ngừng bị sao nhỏ trong đầu hấp thu, có thể rõ ràng nhìn thấy linh khí trong sao nhỏ càng ngày càng nhiều.

Trong tu luyện thời gian bất tri bất giác đã trôi qua, rất nhanh trời liền sáng.

Tàn Thiên ngạc nhiên mở mắt ra, trải qua cả đêm hấp thu, hắn khiếp sợ phát hiện mình đã đến Nhất tinh Đoán Kinh cảnh đỉnh phong, sao nhỏ trong cơ thể cũng hấp thu linh khí đến bão hòa, không thể hấp thu linh khí nữa, nhanh như vậy liền tới Nhất tinh đỉnh phong cũng làm cho hắn không thể tin được, nhưng mà trải qua hắn nghiệm chứng, hắn biết rõ, hắn thật sự đạt tới Nhất tinh đỉnh phong.

Hắn cảm thụ thân thể, cảm giác trạng thái tốt trước nay chưa có, cái này là cảm giác cường đại, hắn cảm thấy phi thường vui vẻ.

Cốc cốc cốc...

Một tràng tiếng gõ cửa làm Tàn Thiên bừng tỉnh.

Ngoài cửa truyền tới một hồi tiếng gọi âm ỉ.

- Tàn Thiên ca ca, Tàn Thiên ca ca, người có ở bên trong không?

Tàn Thiên nghe ngoài cửa truyền tới tiếng gọi âm ỉ, hắn biết là ai đến rồi, ở trong trí nhớ trước kia của Tàn Thiên, cái thanh âm này đặc biệt quen thuộc, từ nhỏ đã đi theo hắn.

Tàn Thiên đi qua, mở cửa phòng.

- Viện Viện đến rồi.

Tàn Thiên nhìn thiếu nữ ở cửa ra vào vừa cười vừa nói.

Chỉ thấy cửa ra vào đứng một thiếu nữ, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, phần điêu ngọc mài, hấp dẫn người nhất là đôi mắt to của nàng, đều nói con mắt là cửa sổ của linh hồn, ánh mắt của nàng là tinh khiết như thể, tìm không thấy một tia tạp chất, nhìn xem khiến người ta như mọc xuân phong.

Nhưng mà nếu như ngươi xem bề ngoài của nàng, cho rằng nàng là loại thiếu nữ ngoan ngoãn, vậy ngươi sai rồi, từ trong mắt nàng thỉnh thoảng lóe lên vẻ giảo hoạt, ngươi có thể biết rõ, đây tuyệt đối không phải thiếu nữ ngoan ngoãn như ngươi tưởng tượng. Tàn Thiên biết rõ, nàng từ nhỏ đã làm không ít chuyện nghịch ngợm gây sự, là một người hoạt bát hiếu động.

Tuy hiện tại tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã có thể thấy được lớn lên tự nhiên là một đại mỹ nhân danh chấn tứ phương. Thiếu nữ này là con gái của Tam thúc Tàn Thiên, Tàn Thiên đường muội, năm nay mười ba tuổi, tên là Tàn Viện Viện.

- Tàn Thiên ca ca, ngươi thật sự ở chỗ này.

Nói xong, thiếu nữ bình bình khiêu khiêu chạy đến bên người Tàn Thiên, đang đưa tay của hắn nói. Tàn Viện Viện quan sát tỉ mỉ lấy khuôn mặt Tàn Thiên, nghi hoặc nói:

- Ca ca, ngươi giống như cùng dĩ vãng có cái gì bất đồng, nhưng mà ta lại không nói ra được.

- Nào có cái gì bất đồng, ca ca vẫn là ca ca của ngươi, không nên suy nghĩ nhiều.

Tàn Thiên nghe được tiểu cô nương nói, không khỏi vừa cười vừa nói.

Tàn Thiên biết, tuy bề ngoài của mình không thay đổi, nhưng mà bây giờ mình là một Tàn Thiên hoàn toàn mới, khẳng định cảm giác sẽ có chút bất đồng, dù sao tiểu cô nương từ nhỏ cùng Tàn Thiên sớm chiều ở chung, đối với Tàn Thiên hết sức quen thuộc.

- Ha ha, là ta nghĩ nhiều, ca ca vĩnh viễn là ca ca của ta.

Tàn Viện Viện vui sướng nói tiếp:

- Ca ca, vậy về sau ngươi ở nơi này sao?

- Ha ha, đúng, về sau ta ở nơi này rồi.

Tàn Thiên vừa cười vừa nói.

- Nhưng mà... nhưng mà tại đây cũ như vậy, nhỏ như vậy.

Tàn Viện Viện chứng kiến gian phòng cau mày nói, ngay sau đó lại tức giận nói:

- Ca ca, có phải là Tàn Tiểu Kiếm cướp phòng của ngươi hay không, ta đi tìm hắn lý luận.

Tàn Viện Viện nói xong, liền muốn ly khai.

Tàn Thiên tranh thủ thời gian giữ chặt nàng, nói với nàng:

- Ai nói với ngươi những điều này.

- Là những hạ nhân kia nói cho ta biết, nói Tàn Tiểu Kiếm đem ngươi đuổi ra khỏi phòng của mình, còn nói ngươi là phế vật, ta mới không tin bọn họ đây này.

Tàn Viện Viện hằm hừ nói.

Xem ra thật đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Tàn Thiên bất đắc dĩ trầm nghĩ.

- Là ca ca chủ động không muốn ở, ngốc ở đây càng thêm thanh tĩnh.

Tàn Thiên nhìn Tàn Viện Viện vừa cười vừa nói.

Nếu như Tàn Thiên nói thật, Tàn Viện Viện nhất định sẽ vì hắn xuất đầu, đi tìm Tàn Tiểu Kiếm, bởi vì từ nhỏ Tàn Viện Viện đã ở phía sau lưng Tàn Thiên chạy, cùng Tàn Thiên cảm tình phi thường tốt.

- Viện Viện, nếu như ca ca giống như những người kia nói, không thể tu luyện thì làm sao bây giờ.

- Vậy sau này Viện Viện sẽ cố gắng tu luyện, bảo hộ ca ca, không cho người ta khi dễ ca ca.

Tàn Viện Viện kiên định nói.

Nghe lời nói non nớt và kiên định của Tàn Viện Viện, Tàn Thiên không khỏi cảm thấy một hồi ôn hòa.

- Viện Viện không nên nghe những người kia nói mò, ca ca không phải phế vật, về sau ca ca sẽ trở thành cường giả, đến lúc đó có thể bảo hộ Viện Viện rồi.

Tần Thiên cười nhìn lấy Tần Viện Viện nói.

- Khanh khách, đúng, ta không nghe những người đó, ca ca là giỏi nhất.

Tần Viện Viện cười híp mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bảo Trai

Tần Thiên nhìn Tần Viện Viện trước mắt, nội tâm không khỏi cảm thấy một hồi ôn hòa.

Tần Viện Viện từ nhỏ đã hoạt bát, đáng yêu, toàn bộ người trong Tần phủ đều ưa thích tiểu cô nương thiên chân khả ái này, mỗi người gặp đáng vẻ đơn thuần khả ái của nàng, nội tâm bức bối sẽ cảm thấy bình tĩnh rất nhiều.

- Máy ngày nay sao không thấy người đi ra, có phải lại bị tam thẩm bắt ở trong phòng xem sách hay không.

Tần Thiên nhìn Tần Viện Viện cười nói.

- Đúng vậy, mẫu thân mỗi ngày muốn người ta đọc sách, nhưng mà ta không muốn xem.

- Học thêm chút đồ đạc là không sai, đối với mình có trợ giúp.

- Tiểu thư, tiểu thư, đã đến giờ, người nên trở về xem sách rồi.

Thanh âm thị nữ Tiểu Hoàn của Tần Viện Viện truyền đến.

- Cái gì, ta mới ra ngoài một hồi, muốn ta trở về, chờ đi.

- Tiểu thư, người nhanh trở về đi, bằng không thì phu nhân sẽ trách tội ta đấy.

Thị nữ Tiểu Hoàn đáng thương nói.

- Được rồi, được rồi, ta đi còn không được sao.

Tần Viện Viện đáng thương nói.

- Viện Viện, không có chuyện gì, hôm nay trở về thức đêm đọc sách, ta ở chỗ này, người tùy thời có thể tới tìm ta chơi.

Tần Thiên cười nói.

- Được rồi, ca ca gặp lại.

Tần Thiên nhìn thân ảnh Tần Viện Viện dần dần đi xa, nội tâm không khỏi cảm thấy một hồi ôn hòa, đi vào gia tộc này cũng có mấy ngày, để cho hắn cảm nhận được rất nhiều ân tình ấm lạnh, bởi vì mình là “Phế vật”, cả đám đều đối với mình chẳng thèm ngó tới, không ai coi trọng mình, cái gọi là người nhà của mình cũng hoàn toàn không thấy thăm hỏi, ngay cả cha ruột cũng không có đến xem qua mình.

Chỉ có Tần Viện Viện đến xem mình, không có để ý mình là phế vật.

Thời điểm này nội tâm Tần Thiên mới chính thức coi Tần Viện Viện là thân muội muội của mình.

Hôm nay khí trời tốt, ánh mặt trời vùng vãi ở trên mặt đất.

Tần Thiên nhàn nhã đi ở trên đường Lang Đông thành, từ khi hắn đi vào thế giới này, còn không có hảo hảo đi dạo qua Lang Đông thành chính thức.

Lang Đông thành mà Tần Thiên ở tại Đông nguyên đại lục, nằm phía cực Bắc, Lang Đông thành nhân khẩu trăm vạn, ở Thiên Nguyên đại lục chỉ tính là một tiểu thành thị, nhưng mà chỉ là thành nhỏ này, cũng đã dị thường náo nhiệt, chỉ thấy trên đường cái, vô số võ giả ăn mặc khác nhau đang không ngừng hành tẩu.

- Đại hạ giá, chỉ cần 100 Kim, có giáp da tốt nhất mang về nhà.

- Bán đồ bán thuốc, bán đồ bán thuốc, hiện tại có một phần địa đồ vô danh, chỉ cần 70 Kim

- Đi qua không nên bỏ qua, hôm nay mới từ Viên Sơn sâm lâm thu hoạch một tấm da sói cực phẩm, phẩm chất thượng thừa, hoan nghênh tới xem một chút.

- Đến xem đi, tới xem một chút...

- Hoan nghênh đến xem..

Tần Thiên đi đến một đường cái, con phố này phi thường rộng rãi, ở trên phố truyền đến tiếng rao bán, Tần Thiên biết, đây là chợ giao dịch nổi danh Lang Đông thành, tên là Đào Bảo phố.

Tần Thiên vừa mới nghe qua cái tên này, còn tưởng rằng là đại cửa hàng nổi tiếng ở Trung Quốc kia. Chăm chú xem xét mới phát hiện không phải, hắn cảm thấy cũng quá trùng hợp đi.

Trước phố, các tiểu thương bày đặt các loại đồ đặc, đủ loại, hoa mắt. Tần Thiên nghe những tiếng rao hàng kia, phảng phất như đi tới chợ bán thức ăn trên địa cầu, tuy cả hai bán đồ vật không giống, nhưng mà đều phi thường náo nhiệt, hắn không khỏi cảm thấy một hồi thân thiết.

Tần Thiên đi đến một sạp hàng, chủ quán lập tức nhiệt tình nói:

- Vị công tử này, tùy tiện nhìn xem, chỗ này của ta có rất nhiều kỳ thư dị đồ, giá cả rất thực tế.

- Tốt, ta tùy tiện nhìn xem

Tần Thiên ngồi chồm hổm trên mặt đất, ở trong quán nhìn lại.

- Lão bản, những sách này bao nhiêu tiền một quyển.

Tần Thiên hỏi.

Chủ quán nghe Tần Thiên hỏi như vậy, con mắt không khỏi phát sáng lên, hắn nhìn thiếu niên trước mắt tuổi không lớn này, mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng nhìn hắn ăn mặc tuyệt đối là một phú gia công tử, loại dê béo này không làm thịt thì phí.

- Không đắt, không đắt, một quyển sách chỉ 100 Kim

Tần Thiên vừa nghe một quyển sách lại đến 100 Kim, không khỏi bị gian thương vô lương trước mắt này làm cho bó tay rồi. Tần Thiên phát hiện những cái gọi là kỳ thư kia đều là một ít kỳ văn dị sự của Đại lục, trong Tần Phủ loại sách này còn nhiều, không phải quá đặc thù. Nghĩ tới đây, Tần Thiên không khỏi cười thầm, xem ra mặc kệ thế giới nào, đều có loại gian thương bất lương kia, loại vật này lừa gạt người bình thường coi như cũng được.

Một gia đình một tháng sinh hoạt bình thường cũng chỉ có mười Kim, hiện tại hắn bán một quyển sách, vừa ra khỏi miệng muốn 100 Kim, thật đúng là công phu sư tử ngọam. Tần Thiên là Tần Phủ dòng chính, một tháng cũng chỉ lĩnh 100 Kim.

Nghĩ tới đây, Tần Thiên không khỏi cười nói:

- Lão bản, sách của ngươi làm bằng vàng sao, vàng cũng không mắc như vậy.

- Công tử, ngươi đây là có chỗ không biết rồi, lời không thể nói như vậy, giá trị của sách, có đôi khi không thể dùng tiền tài đến cân nhắc, một quyển võ kỹ hoặc công pháp, rất nhiều người muốn dùng tiền tài mua, nhưng mà cái này nghĩ cùng đừng nghĩ, tuy những sách này của ta không phải công pháp hay võ kỹ, nhưng mà bên trong ghi lại một ít gì đó, đều có trợ giúp đối với người, tri thức bên trong có thể cho người ở lúc lịch lãm rèn luyện đạt được thêm nữa, người nghĩ a, hiện tại ngươi trả một chút tiền, về sau thu hoạch là gấp trăm lần, nghìn lần, cái này tuyệt đối là có lợi. Chờ về sau ngươi trở thành một cường giả lên trời xuống đất, ngươi mới biết hôm nay mua sách này là giá trị cỡ nào.

Lão bản miệng lưỡi lưu loát nói.

Tần Thiên nghe lão bản này kể rõ, cảm giác hắn thật đúng là biết lừa dối, nếu như một người không có kinh nghiệm, bị hắn dụ thuyết như vậy, có khả năng sẽ mua, nhưng mà muốn lừa dối hắn, còn chưa có cửa.

Tần Thiên nhin cười, đối với lão bản nói:

- Lão bản, ngươi đem những sách này giữ lại cho mình dùng đi, về sau ngươi khẳng định cũng là một đại cao thủ, ta liền không mua.

Tần Thiên nói xong, quay người đi ra.

- Ai, ai, không cần đi a, nhìn lại đi, bằng không ta cho ngươi tiện nghi một chút, bớt thêm chút nữa.

Chứng kiến Tần Thiên quay người đi, lão bản sạp hàng không khỏi cao giọng nói với Tần Thiên.

Tần Thiên nghe sau lưng gọi, cũng không quay đầu lại đi lên phía trước.

Tần Thiên ở một ít sạp quán vừa đi vừa nghỉ, nhìn khắp nơi, nhưng lại không có một thứ nào mình hài lòng, những vật này đối với mình đều không hữu dụng, cái gì cũng bị lão bản sạp hàng khoa trương đến thiên hoa loạn trụ.

Tần Thiên biết, muốn ở một ít hàng quán mua được đồ đặc mình hài lòng là không thể nào, bước chân hẳn không khỏi nhanh hơn, hướng cuối con đường đi đến.

Không đến vài phút, Tần Thiên liền đi tới cuối con đường, một lầu các ba tầng sừng sững ở trước mắt.

Đây là một kiến trúc ba tầng, toàn bộ kiến trúc trang nghiêm đại khí, cửa ra vào còn có hai thủ vệ, cái này là nơi giao dịch nổi danh Lang Đông thành “Bảo Trai”.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thảo dược (Thượng)

Bảo Trai ở Thiên Nguyên đại lục cũng rất nổi danh, rất nhiều thành thị trong đại lục đều có thể chứng kiến Bảo Trai.

Nó là nơi giao dịch lớn nhất Lang Đông thành, bên trong có Thảo dược, công pháp, võ kỹ cùng các loại binh khí, là địa phương võ giả thích đi nhất, giao dịch trong Bảo Trai, người có thể yên tâm, tuyệt đối không người nào dám ở bên trong nháo sự, Bảo Trai thân là nơi giao dịch lớn nhất Lang Đông thành, trong đó tự nhiên có võ giả cao cường thủ hộ, chấn nhiếp hạng giá áo túi cơm.

Bảo Trai xuất phẩm đều là hàng thật giá thật, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống lừa gạt khách nhân, tuyệt đối không có hiện tượng điểm đại lần khách, Bảo Trai có thể nổi danh như vậy, có thể lâu dài kinh doanh xuống như thế, cũng là bởi vì mình thành tín kinh doanh, cái này đã thông qua vô số năm nghiệm chứng.

Tần Thiên vừa đi vào Bảo Trai, liền có một nhân viên cửa hàng mặc quần áo lam sắc đi tới.

- Xin chào, hoan nghênh đi vào Bảo Trai, xin hỏi người cần gì, chúng ta sẽ chân thành phục vụ cho người.

Nhân viên cửa hàng chân thành nói.

- Ta trước tiên tùy tiện nhìn xem.

Tần Thiên nói.

- Được rồi, nếu cần gì, người có thể tùy thời gọi ta.

Nói xong liền đứng cách Tần Thiên 3 - 4 mét, tùy lúc chờ lệnh.

Bảo Trai có thể thành công như vậy, không chỉ có vật phẩm tốt, thành tín, phục vụ bên trong Bảo Trai cũng chiếm nhân tố rất lớn, từng nhân viên cửa hàng trong Bảo Trai đều phải ghi khắc hàng chí thượng, nếu như khách hàng tạm thời không cần bọn họ dẫn đạo, bọn họ sẽ đứng ở địa phương cách 3 - 4 mét, như vậy có thể không quấy rầy khách hàng một mình xem vật phẩm, lúc khách hàng cần bọn họ phục vụ, lại có thể nhanh tiến lên vì khách hàng giải đáp, phục vụ như vậy để cho từng khách hàng đều vô cùng hài lòng.

Tần Thiên đánh giá Bảo Trai, tầng một Bảo Trai lớn như một sân bóng rổ, bên trong có từng dãy giá đỡ, trên kệ bày đặt rất nhiều thứ. Có vũ khí, có sách vở, các loại hộp tinh mỹ, quả thực làm cho người hoa mắt.

Tại đây vật phẩm nhiều như vậy, Tần Thiên biết muốn mình chậm rãi tìm được thứ mình cần, vậy khẳng định sẽ tốn hao không ít thời gian, vì tiết kiệm thời gian, Tần Thiên gọi nhân viên cửa hàng tới, hỏi.

- Địa phương các người trưng bày Thảo dược ở đâu?

Hôm nay Tần Thiên chuyên môn tới Lai Bảo trai xem Thảo dược.

- Vâng, mời đi theo ta, ta dẫn người đi.

Nhân viên cửa hàng vừa cười vừa nói.

Nhân viên cửa hàng mang Tần Thiên quẹo mấy cái cua, liền đến khu Thảo dược.

Vừa tới nơi này, nhìn thấy rất nhiều Thảo dược, Thảo dược tản ra ti ti Linh lực, nhiều Thảo dược như vậy tụ tập cùng một chỗ, Tần Thiên cảm giác khó

khu vực này Linh lực nồng đậm rất nhiều.

- Tại đây là khu Thảo dược của chúng ta, từng một chúng ta phóng Thảo dược đều là Thảo dược cấp thấp, bên trong chủng loại cũng không ít, người có hứng thú có thể nhìn xem, nếu như người muốn Thảo dược đặc biệt gì, mà bên trong không có, người có thể nói với chúng ta, chúng ta sẽ tuyên bố nhiệm vụ, đi tìm Thảo dược cho người. Chúng ta sẽ tận lực để cho từng khách hàng đi vào Bảo Trai đều thoả mãn mà về.

Nhân viên cửa hàng giới thiệu.

- Tốt, cảm ơn người phục vụ chu đáo, ta tự mình xem một chút đi, không hiểu lại hỏi người.

Tần Thiên nói.

Nhân viên cửa hàng lại thôi lui đến địa phương vài mét.

Tần Thiên nhìn trước mắt nhiều Thảo dược như vậy, nội tâm ẩn ẩn có chút kích động, hẳn biết rõ Thảo dược trân quý, Thảo dược đối với võ giả tu luyện trọng yếu bậc nào, không ai có thể đối mặt nhiều Thảo dược như vậy còn không nhúc nhích, mỗi người chứng kiến nhiều Thảo dược như vậy ở trước mắt, đều hận không thể đem những Thảo dược này làm của riêng, đây là nhân chi thường tình.

Nhưng mà đây cũng chỉ là ngẫm lại mà thôi, nhìn xem giá cả đánh dấu dưới Thảo dược, người sẽ cảm giác được muốn có được toàn bộ Thảo dược là khó khăn dường nào.

Tần Thiên nhìn xem trên kệ Thảo dược cách tương đối gần, nhìn giá cả phía trên, không khỏi thở dài một hơi, người bình thường nếu như chứng kiến, tuyệt đối sẽ thất kinh.

- Nhất phẩm Thảo dược, Uẩn Linh Thảo, một vạn Kim

Nhìn xem giá cả Thảo dược đánh dấu trên kệ, Tần Thiên không khỏi thở dài một hơi, đây vẫn chỉ là nhất phẩm Thảo dược mà thôi, liền muốn cái giá tiền này.

Thảo dược nội hàm rất nhiều linh khí, đối với nhân thể phi thường hữu ích. Thảo dược chia làm cửu phẩm, nhất phẩm Thảo dược thấp nhất, cửu phẩm Thảo dược cao nhất. Thảo dược rất khó đạt được, quá trình đạt được Thảo dược thường thường sẽ kèm theo chiến đấu phi thường hung hiểm, mà chiến đấu hung hiểm thường thường sẽ có bị thương cùng tử vong. Cho nên tạo thành giá cả Thảo dược cũng phi thường cao, nhưng mà hiệu quả của Thảo dược tuyệt đối sẽ xứng với cái giá tiền này.

Tần Thiên đi dạo một vòng, phát hiện những Thảo dược ở khu Thảo dược đại đa số đều là nhất phẩm đến Tam phẩm Thảo dược, hẳn không khỏi kêu nhân viên cửa hàng bên cạnh, tỏ mò hỏi:

- Tại sao các người không có Tam phẩm Thảo dược trở lên?

- Bảo Trai chúng ta có Tam phẩm Thảo dược trở lên, có thể tự hào nói, Thảo dược trong Bảo Trai là rất đầy đủ, chúng ta có tất cả Thảo dược. Tam phẩm Thảo dược trở lên cũng không ngoại lệ, nhưng mà Tam phẩm Thảo dược trở lên không phải dùng tiền tài phạm tục có thể mua được, nên chúng ta không có đặt ở tầng thứ nhất, tại lầu hai Bảo Trai.

Nhân viên cửa hàng tự hào nói.

Nghe như thế, Tần Thiên mới bừng tỉnh đại ngộ, Bảo Trai lớn như vậy, làm sao sẽ không có Tam phẩm Thảo dược trở lên. Tần Thiên phát hiện, ở bên trong những Thảo dược này, hẳn chỉ có thể mua nổi nhất phẩm Thảo dược.

Hắn sờ sờ bên hông, trong đó chứa toàn bộ thân gia của hắn, hơn một vạn kim tệ, đây là hắn từ nhỏ đến lớn tích lũy được, hiện tại chỉ đủ mua xuống một cây nhất phẩm Thảo dược.

Tần Thiên chậm rãi đi dạo ở khu Thảo dược, hắn nhìn xem Thảo dược nơi này, trọng điểm nhìn chút ít nhất phẩm Thảo dược, bởi vì hiện tại hắn chỉ có thể mua nhất phẩm Thảo dược.

Rất nhanh, Tần Thiên gọi nhân viên cửa hàng qua, chỉ vào Uẩn Linh Thảo nói:

- Cho ta một cây Uẩn Linh Thảo.

- Vâng, công tử, lập tức liền đóng gói tốt cho người.

Nhân viên cửa hàng cung kính nói.

Tần Thiên đi đến bên quầy, từ trong không gian thất lưng lấy ra 1 vạn Kim giao đi qua.

Nhân viên cửa hàng chứng kiến thất lưng không gian trên người vị công tử trẻ tuổi này, đối với Tần Thiên càng thêm cung kính.

Thất lưng không gian, có thể nói là tượng trưng cho thân phận, thất lưng không gian giá trị phi thường cao, là đại gia tộc hoặc là võ giả cao cường mới có thể có được, đây là người bình thường nghĩ cùng đừng nghĩ.

Nhân viên cửa hàng cung kính đưa qua cái hộp chứa Thảo dược nói:

- Công tử, xin cảm lấy.

Tần Thiên tiếp nhận cái hộp, mở ra nhìn thoáng qua Thảo dược, sau đó bỏ vào trong thất lưng không gian.

Quay người đi ra Bảo Trai.

- Công tử đi thông thả, hoan nghênh lần sau trở lại.

Âm thanh cung kính của nhân viên cửa hàng truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thảo dược (Hạ)

Vừa đi ra khỏi Bảo Trai, Tần Thiên liền phát hiện thủy chung có hai ánh mắt theo dõi hắn, hắn hiện tại thân là Nhị Tinh Đoán Kinh cảnh võ giả, tự nhiên cảm giác linh mãnh. Dù là một người bình thường, nếu có hai người nhìn chăm chăm vào người, cũng sẽ cảm giác được, hắn đi lên phía trước, đằng sau thủy chung đi theo hai người lén lút lút.

Tần Thiên không lộ thanh sắc. Chỉ chốc lát sau, Tần Thiên liền đi tới một hẻm nhỏ vắng vẻ, sau đó xoay người nhìn phía sau nói:

- Xuất hiện đi, theo ta lâu như vậy làm gì.

Từ phía sau đi ra hai người, hai người đều ở chừng hơn hai mươi tuổi, nhìn xem Tần Thiên nói:

- Tiểu tử, chúng ta muốn cướp bóc, hiện tại lấy ra tiền tài trên người, bằng không thì Lang Đông Song Sát chúng ta sẽ không khách khí với ngươi.

Tần Thiên nhìn hai người trước mắt kia, không khỏi cảm thấy một hồi buồn cười, hai người bọn họ còn dám tự xưng Lang Đông Song Sát, Tần Thiên xem bộ dáng hai người bọn họ cũng biết là người bình thường, tính khí thần đều kém, không có loại khí thế của võ giả.

- Muốn tiền, này phải hỏi quả đấm của ta có đáp ứng hay không đã.

Tần Thiên hài hước nói.

- Tiểu tử, muốn ăn đòn.

Một cái trong đó nghe được, tức giận xông lên, đối với Tần Thiên chính là một quyền.

Tần Thiên nhìn xem một quyền sơ hở trăm chỗ kia, không có chút do dự gì, một cước đá lên.

“Bằng”, không có bất cứ lo lắng gì, một cước của Tần Thiên đem người đá choáng luôn.

Một người khác xem xét đồng bạn ngã xuống, bị dọa đến tái xanh. Hắn nhìn đồng bạn mình vẫn không nhúc nhích, cho rằng chết rồi, không khỏi run giọng nói:

- Ngươi... ngươi... ngươi là... Võ giả.

Bởi vì ở trong sự nhận thức của hắn, chỉ có võ giả mới có thể làm được chuyện này, vốn hắn nhìn Tần Thiên tuổi còn nhỏ, rất dễ xảo trá, thật không ngờ đụng phải thiết bản rồi.

Nghĩ tới đây, “BA~” hắn thoáng một phát liền quỳ xuống, kêu rên nói:

- Đại nhân, đại nhân, tha tiểu nhân đi, ngươi đại nhân có đại lượng, van cầu ngươi.

Vừa nói vừa bò lên trước, càng ngày càng tới gần Tần Thiên.

Đột nhiên, người bò trên mặt đất đột nhiên không có dấu hiệu nào từ trong tay áo lấy ra một chủy thủ, đâm về phía Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn xem dao găm gần ngay trước mắt, hắn không có bối rối, hắn sớm có phòng bị, kiếp trước trên điện ảnh và truyền hình địa cầu không biết có bao nhiêu lần xuất hiện loại kịch tình này. Huống chi thể giới này quá tàn khốc, nên có tâm phòng bị người.

Trong điện quang hóa thạch, Tàn Thiên vận chuyển linh khí, một cước đá về phía đầu người này, chỉ thấy một đạo tàn ảnh xẹt qua trên không trung, này người đã trúng một cước, chỉ thấy thất khiếu chảy máu, không cam lòng nhìn thoáng qua Tàn Thiên, nhìn trần thế một lần cuối cùng, trong ánh mắt tràn đầy hối hận cùng không cam lòng, bịch một tiếng té trên mặt đất.

Tàn Thiên nhìn xem thi thể ở trước mắt, không khỏi cảm khái nhân mạng như cỏ rác, đây là lần đầu tiên hắn ở thế giới này giết người, hắn biết rõ, về sau khẳng định còn có thể sát nhân, tại thế giới tàn khốc này, người không chết, chính là ta chết.

Muốn ở thế giới này sinh tồn được, phải hung ác, không ai sẽ thương cảm người, đối đãi địch nhân nhân từ chính là tàn nhẫn với chính mình. Chuyện này cũng cho hắn một cảnh báo, mọi thứ đều phải cẩn thận, cẩn thận, vừa rồi nếu như hắn không có phòng bị, rất có thể hiện tại ngã xuống chính là hắn. Huống chi thế giới này khắp nơi đều là nguy hiểm, nếu như chủ quan, chính là không chịu trách nhiệm đối với tánh mạng của mình.

Nhưng mà, quan trọng nhất là có thực lực, thực lực mới là điều kiện tiên quyết hết thảy. Không có thực lực, nói cũng vô dụng.

Hôm nay đây vẫn chỉ là người bình thường, không có vũ lực gì, nhưng mà vạn nhất đụng phải một võ giả, mạnh mẽ hơn hắn, kết quả kia sẽ như thế nào?

Kết quả kia sẽ hoàn toàn khác nhau. Cho nên, nhìn thi thể trước mắt, Tàn Thiên biết, tương lai đường phải đi còn rất dài, cố gắng tăng thực lực lên mới là chính đạo, bằng không thì về sau hắn cũng sẽ như người trước mắt kia.

Tàn Thiên nhìn xem một người khác bị hắn đá ngất, không hề do dự, hắn đi qua, một tay vịn gậy cỏ của hắn.

Tàn Thiên nhìn hai thi thể trước mắt, trong lòng lạnh lẽo nói: Chỉ có thể trách các người số mệnh không tốt.

Tàn Thiên không phải người hiếu sát, nhưng mà hắn biết rõ, nếu như không giết người té xỉu, chờ sau khi hắn tỉnh lại, hậu hoạn vô cùng, bởi vì đã kết thù kết oán rồi, tương lai khó bảo toàn không có một ngày sẽ đụng phải người này, khó bảo toàn sẽ không bị người này ở sau lưng chọc dao găm, cho nên, Tàn Thiên làm như thế, một lần vát và suốt đời nhàn nhã.

Tàn Thiên bình tĩnh đi ra hẻm nhỏ, hẻm nhỏ cũng y như dĩ vãng an tĩnh như vậy, chỉ có hai cỗ thi thể nằm ở kia.

Ngẫu nhiên có người đi qua, chứng kiến hai cỗ thi thể kia, cũng không có bất kỳ phản ứng, bởi vì tại Tinh Hạch thế giới, mỗi ngày đều có vô số người chết.

Lúc này Tàn Thiên ngồi ở trong phòng của mình, trước người hắn để Thảo dược mà hôm nay mua, chuyện phát sinh hôm nay, không để cho hắn bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Trong thiên địa, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn.

Đây là đạo lý hằng cổ không đổi.

Hôm nay hai người chỉ có thể nói là tự làm tự chịu.

Lúc Tàn Thiên ở trên địa cầu bị hãm hại cũng đã minh bạch, phải trở thành cường giả, mới có thể càng dễ sinh tồn, trên địa cầu định nghĩa cho cường giả là có tiền, có quyền, quyền cùng tiền là tiêu chuẩn mô hình cho rất nhiều người có thành công hay không.

Mà nơi này so với Địa Cầu càng tàn khốc hơn, vũ lực càng trọng yếu hơn, vũ lực cá nhân cường thịnh quyết định hết thảy, cường giả có thể đơn giản đoạn người sinh tử, muốn ở thế giới này sinh tồn, sống sót, vậy thì phải cố gắng tăng lên thực lực của mình.

Mà kẻ yếu chỉ có thể bị tùy ý đánh giết, không ai sẽ đồng tình kẻ yếu, trở thành cường giả, như vậy mới có thể cảm vận mệnh của mình.

Tàn Thiên đem Thảo dược phóng trước người, ngồi xếp bằng trên giường, Tàn Thiên ngồi ở trên giường sắc mặt nghiêm túc và trang trọng, hắn chậm rãi vận chuyển công pháp, một tia linh khí trong thiên địa chậm rãi hấp thu đến trong cơ thể.

Linh khí chậm rãi chảy qua kinh mạch, linh khí tản bỏ lấy thân thể, để cho thân thể thoải mái, nhện không được muốn phát ra ngâm nhẹ.

Tu luyện trong chốc lát, Tàn Thiên cảm giác linh khí trong sao nhỏ không có gia tăng, hắn biết rõ, đây là bởi vì hiện tại Linh lực của hắn đã tới Nhất tinh đỉnh phong.

Linh lực trong thiên địa không ngừng mãnh liệt tràn vào thân thể Tàn Thiên, Tàn Thiên dùng lực lượng tinh thần khống chế linh khí ở trong kinh mạch chậm chậm lưu động, thời gian dần qua, linh khí ở trong kinh mạch động lại càng ngày càng nhiều.

Tàn Thiên cảm thụ thân thể, hắn không chút do dự cầm Thảo dược trước mắt bỏ vào trong miệng, bởi vì Thảo dược là thiên tài địa bảo, tràn ngập linh khí, vào miệng liền tan.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đề cao thực lực

Thảo dược vừa vào miệng, Tàn Thiên cũng cảm giác có một cỗ linh khí mạnh mẽ kéo dài xuyên qua thân thể, hiệu quả của nhất phẩm Thảo dược quả nhiên mạnh mẽ, linh khí liên tục không ngừng chạy trong thân thể Tàn Thiên, cùng linh khí trong kinh mạch tụ hợp, cả hai hỗ trợ lẫn nhau, Tàn Thiên cảm giác linh khí trong thân thể càng thêm sôi trào mãnh liệt.

Quá nhiều linh khí đọng lại ở trong thân thể Tàn Thiên, Tàn Thiên cảm giác thân thể bành trướng một vòng, làn da nóng lên.

Tàn Thiên xem xét linh khí trong thân thể càng ngày càng nhiều, hần cần rằng một cái, lực lượng tinh thần khổng lồ nhanh hướng trong đầu chạy đi, hần muốn mượn cỗ linh khí khổng lồ này xung kích đến Nhị Tinh Đoán Kinh cảnh.

Oanh...

Linh khí mãnh liệt đã có chỉ dẫn, thật nhanh hướng trong đầu phóng đi, linh khí xông qua kinh mạch, cảm giác như xông qua từng đạo cửa khẩu, linh khí mãnh liệt như vậy, cảm giác không có gì có thể ngăn được nó, lần này bởi vì linh khí quá mãnh liệt, cho nên rất rõ ràng cảm giác được kinh mạch có chút nóng rực, có chút tổn thương, nhưng mà rất nhanh lại ở dưới linh khí tắm rửa lần nữa khôi phục, cứ như vậy, vòng đi vòng lại, có thể rõ ràng cảm giác kinh mạch ở dưới linh khí xung kích càng ngày càng cứng cỏi, sức thừa nhận cũng càng ngày càng mạnh.

Linh khí như là hồ thủy điện xả lũ, hướng trong đầu phóng đi, linh khí sôi trào mãnh liệt vừa đến trong đầu, hai Nguyên hạch không ngừng đảo vận, hấp thu linh khí, linh khí liên tục không ngừng bị Nguyên hạch trong đầu hấp thu, có thể rất nhỏ cảm giác được màng mỏng ở mặt ngoài Nguyên hạch tăng thêm, trở nên mạnh mẽ.

Cứ như vậy, không bao lâu, chung quanh Nguyên hạch chậm rãi đi ra hư ảnh sao nhỏ thứ hai, Tàn Thiên xem xét, không khỏi gia tăng hấp thu linh khí, linh khí khổng lồ tuần vào thể nội, chảy qua kinh mạch, phảng phất muốn đem kinh mạch nung đỏ.

Thời gian dần qua, Nguyên hạch không ngừng hấp thu linh khí, linh khí cũng càng ngày càng nhiều, sao nhỏ thứ hai cũng càng ngày càng rõ ràng.

Oanh...

Thân thể Tàn Thiên đột nhiên chấn động, tốc độ hấp thu linh khí đột nhiên chậm lại, chỉ thấy sao nhỏ thứ hai cũng hoàn toàn xuất hiện, rốt cục hần tấn thăng đến Nhị Tinh Đoán Kinh cảnh.

Tàn Thiên cảm thụ được sao nhỏ trong cơ thể, hần cảm giác trong sao nhỏ thứ hai tràn đầy linh khí, hần không có dừng hấp thu linh khí, hần biết rõ, muốn sao nhỏ này tràn ngập linh khí, còn có một giai đoạn phải đi, đây mới là vừa bắt đầu, Thảo dược vẫn liên tục không ngừng cung cấp linh khí, còn không có hấp thu xong.

Tàn Thiên phát hiện, vừa đến Nhị Tinh Đoán Kinh cảnh, mình hấp thu linh khí càng thêm nhanh, kinh mạch trải qua linh khí khổng lồ tẩy lễ, cũng cứng cáp hơn một chút, dung nạp càng nhiều Linh khí thông qua.

Cứ như vậy, tiếp tục không ngừng tu luyện duy trì một buổi tối.

Sáng sớm hôm sau, Tàn Thiên chậm rãi mở mắt ra, trải qua cả đêm hấp thu, Tàn Thiên phát hiện Nhất tinh Thảo dược kia đã cơ bản bị hấp thu xong.

Tàn Thiên cảm thụ thân thể, không khỏi cảm thấy một hồi kinh hi, linh khí trong đầu gia tăng thêm rất nhiều, sao nhỏ thứ hai càng thêm sáng, bên trong cũng tràn đầy linh khí, cảm giác sắp tràn đầy, mượn Thảo dược, Tàn Thiên phát hiện mình không chỉ đột phá đến Nhị Tinh, hơn nữa đã sắp tới Nhị Tinh đỉnh phong, quả nhiên Thảo dược chính là Thảo dược, không hổ là thiên tài địa bảo, hiệu quả tốt vượt quá tưởng tượng, một buổi tối thời gian, để tiến độ tu luyện của hần nhanh như vậy.

Võ đạo một đường, theo người tu luyện càng ngày càng cao, cũng sẽ càng ngày càng gian nan, muốn thăng Nhất tinh, sử dụng thời gian cũng càng ngày càng lâu, cho nên nhanh chóng tăng lên như vậy, Tàn Thiên cảm thấy rất khó được.

Tàn Thiên không khỏi nghĩ đến, đây vẫn chỉ là nhất phẩm Thảo dược mà thôi, là Thảo dược cấp thấp nhất, hiệu quả Thảo dược cấp thấp nhất cũng tốt như vậy, những Thảo dược nhị phẩm, Tam phẩm, thậm chí là Tam phẩm trở lên kia, nếu như sau khi hấp thu những Thảo dược kia, không biết sẽ đến cấp độ gì, Tàn Thiên nghĩ vậy, không khỏi tràn ngập chờ mong.

Nhưng mà, tưởng tượng là tốt đẹp, chỉ là hiện tại hần chỉ có thể mua nổi Nhất tinh Thảo dược, còn là dùng toàn bộ thân gia mới có thể mua một cây Thảo dược, Thảo dược cao cấp hơn còn không phải hần hiện tại có thể nhìn xem, nghĩ vậy, Tàn Thiên không khỏi cười khổ.

Lần này hấp thu Thảo dược để cho Tàn Thiên hiểu thêm, tác dụng của bảo vật, tư nguyên đối với tu luyện giả quá trọng yếu.

Tàn Thiên đứng lên, cảm thụ thân thể, cảm giác thân thể tràn đầy sức sống cùng lực lượng, thân thể trải qua linh khí tẩy lễ, càng thêm tràn ngập lực lượng.

Tàn Thiên trải qua cả đêm tu luyện, chẳng những không có mệt mỏi, còn cảm giác tinh thần sung mãn.

Lúc Tần Thiên đến phía sau núi gia tộc, hắn không có bởi vì một chút tiến bộ liền thoả mãn với hiện trạng, hắn biết rõ, võ đạo một đường, phải không ngừng anh dũng về phía trước, không thể trễ nãi, như vậy mới có thể trở thành một cường giả.

Hôm nay linh khí của Tần Thiên tăng trưởng rất nhiều, nhưng mà tu luyện võ kỹ cũng không có thể roi xuống, như vậy hỗ trợ lẫn nhau, mới có thể càng thêm đề cao thực lực của mình.

Tần Thiên đứng ở trong rừng cây, nghĩ đến chiêu thức của《 Cửu Linh Quyền 》, bắt đầu ở trong rừng cây tu luyện võ kỹ.

Tần Thiên vận chuyển linh khí, đánh về phía đại thụ trước mặt một quyền, rất rõ ràng, Tần Thiên cảm giác được quyền pháp lần này uy lực càng lớn hơn trước kia, linh khí tăng trưởng đối với thực lực tăng lên có tác dụng rất lớn.

Nghĩ đến quyền pháp của《 Cửu Linh Quyền 》, Tần Thiên bắt đầu tu luyện.

Một người ở trong rừng cây không ngừng tu luyện, Tần Thiên biết, con đường tu luyện, nhất định là cô độc hơn nữa dài dòng buồn chán, ở trên con đường tu luyện, người chỉ có nhận được tịch mịch, chịu nổi thống khổ, như vậy mới có thể đặt chân lên đỉnh cao nhất.

Bằng.

Đệ tam âm

Một thanh âm xẹt qua rừng cây, Tần Thiên thở hắt hắt dừng lại, hắn phát hiện mình đã tu luyện tới Cửu Linh Quyền thức thứ ba, mặc dù biết tốc độ tu luyện võ kỹ của mình rất nhanh, nhưng cũng không khỏi cảm thấy một hồi kinh hỉ, tiến độ này là người bình thường vài năm cũng không nhất định đạt tới, theo tiến độ bây giờ của hắn, rất nhanh hắn liền có thể tu luyện tới thức thứ tư, đến lúc đó đối với thực lực lại là một tăng lên to lớn.

Tần Thiên điều động linh khí trong cơ thể, vận chuyển thức thứ ba, đánh về phía thân cây cách đó không xa một quyền.

“Oanh” Chỉ thấy đại thụ kia oanh một tiếng nổ tung, một quyền đánh nổ cây cối, mảnh gỗ vụn bay đầy trời.

Tần Thiên cảm thụ được uy lực của quyền pháp này, không khỏi vui mừng nhướng mày. Hiện tại hắn có thể dễ dàng đánh nát cây to như thế, chỉ cần một quyền, đây đối với Tần Thiên lúc trước mà nói là không thể tưởng tượng, trên địa cầu càng là không thể nào, nguyên lai vũ lực cá nhân có thể cường đại tới mức này, nếu như người ở trên địa cầu biểu hiện ra loại vũ lực này, người tuyệt đối sẽ bị cơ cấu quốc gia nhìn chăm chăm, không để người ra sức cho quốc gia, chính là đem người trở thành chuột bạch thí nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Hạch Đấu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.